

tro & mission

inspiration | nærvær | holdning

Køer

En af naboerne hjemme på vejen gav sine køer et helt havreneg juleaften. De skulle også mærke højtiden.

Det var dengang, julefejringen varede helt til Hellig Tre konger, og hvor hverdage i julen blev kaldt halvhelligdage.

Man havde også en anden velsignet opfindelse, der hed lukkeloven, som gjorde, at hele lokalsamfundet havde en højtidsrytme med tid til hvile, julefejring og fællesskab med familie, naboer og venner.

I dag skal vi kæmpe mere for stilhed, eftertanke og langsomhed i vores julefejring, sådan at de bibelske tekster og de udødelige julesalmer kan komme ind

under huden.

Men hvor har vi brug for det!

Naboen hjemme på vejen havde næppe teologiske motiver med den særlige servering for køerne.

Men læser vi de profetiske tekster, knyttet til Messiasstiden, så er selv køerne tænkt med. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oxen. Spædbarnet leger ved slangens hule.

God jul for køer, men ikke mindst for mennesker.

Børge Haahr Andersen

» Selvom skolen giver frihed til at tro, hvad man vil, ønsker de at påvirke os elever i en kristen retning. Det er måske svært, hvis man er muslim, hindu eller noget andet

Kera
side 5

» Måske får jeg lidt mere tid ved orglet eller klaveret nu. Og så har jeg jo også chancen for at tage mine børnebørn med til koncerter og lade dem opleve noget dejlig musik

Annie Munch
side 10

» Jeg prøvede forsøgsvis, om jeg kunne forestille mig Luther og hans modstander på reformationstiden, Zwingli, udgive en samtalebog i en så høflig og dialogisk stil. Det kunne jeg ikke ...

Peter Søes
side 16

Julens traditioner til alle

Julemåneden er fuld af aktiviteter i LM's tværkulturelle arbejde

AF ELSE WIWE

De mange LM'ere som er aktive i det tværkulturelle arbejde rundt omkring i landet, gør rigtig meget for at hjælpe deres nydanske venner til at lære danske juletraditioner at kende.

I Haderslev var 46 mennesker fra 10 nationaliteter samlet om at lave juledekorationer. Andre steder bliver der flettet stjerner og leget pakkeleg. Her viser Riziki fra Congo stolt sine kreationer frem.

Fællesskabet er varmt og spændende og har nogle steder næsten karakter af familiefest.

Samtidig med de mange juleaktiviteter deler LM'erne julens frigørende budskab med deres nydanske venner om, at en frelser kom til jorden for alle folkeslag.

FOTO: ELSE WIWE

Genbrugsbutikker får rekordoverskud

Nordsjællands afdeling sender ekstraordinær gave til landskassen

AF BIRGER REUSS SCHMIDT

Efter en periode med mange dårlige nyheder om LM's økonomiske situation er der nu også godt nyt.

Luthersk Missions syv genbrugsbutikker er på vej med et rekordoverskud for 2012 og forventes at aflevere ikke mindre end 2,8 millioner kroner til landskassen. Det er en hel million mere, end der er budgetteret med.

Landskassen kan også se frem til en ekstra gave fra Nordsjællands afdeling på omkring 150.000 kroner.

"Vi har en god likviditet i afdelingskassen, og derfor vil vi gerne give denne ekstraordinære gave til landskassen. Vi har så også en forventning om, at det næste år vil være muligt at få balance i landskassen," siger afdelingsformand Svend Bernhard.

Inspiration til en god julegave

Resursechef Johnny Lindgreen hilser de gode nyheder velkommen. Han håber, at de vil inspirere LM's givere til at give en god julegave, så 2012 ikke ender med et nyt underskud.

"Vi har behov for en ekstraordinær stor gaveindtægt her i december, hvis tingene skal hænge sammen," siger han.

Der er behov for 4,4 millioner kroner i den sidste halvdel af måneden for at nå årets gavebudget på 16,5 millioner kroner, som i øvrigt kalkulerer med et underskud på en halv million.

Det er rigtig mange penge, men med de gode nyheder fra genbrugsbutikkerne og Nordsjællands Afdeling tror Johnny Lindgreen, at det er muligt at få økonomien til at hænge sammen i 2012.

FOTO: BODIL KRONBORG

Giv en julegave til nogle, der er langt væk - og som har rigtig meget brug for den

Fra Landsstyrelsens (LS) møde den 7.-8. december i Hillerød. Ved generalsekretær Jens Ole Christensen.

Samtale med Troels Toft

LS havde besøg af missionær Troels Toft, som efter tre år i Phnom Penh sammen med sin familie har afsluttet sin tjeneste. Både spørgsmål om arbejdet på bibelskolen og om en børnefamilies liv som udstationerede blev drøftet.

LS sagde varmt tak til familien Toft for deres indsats i Cambodja og ønskede Guds velsignelse over fremtiden.

Samtale med Tro og Missions redaktør

Birger Reuss Schmidt besøgte LS til den årlige samtale om bladets redaktionelle linje og fremtid. Året har blandt andet været præget af nogle store debatter, som sprang over til andre medier. Forløbet af disse debatter blev drøftet.

Det blev også drøftet, om LM's ledelse i højere grad skal kommunikere offensivt med at forklare baggrund og motiver for forskellige beslutninger.

Akutpakke eller kirkedannelse

Forskellige modeller for akutpakken blev overvejet. LS anbefaler, at de eksisterende frimenigheder i en overgangsperiode yder service til kirkeløse, som ikke er egentlige medlemmer af menigheden, og at der nogle steder eventuelt oprettes afdelingsfrimenigheder.

Ny kirkedannelse er et langt mere kompliceret spørgsmål. Et skarpt hjørne er, om vi eventuelt kan gøre det alene eller skal gå sammen med andre. Et andet skarpt hjørne er, hvordan dette gøres, så der stadig bliver reel plads til den del af LM, som ønsker at forblive i folkekirken.

Det er tidligere vedtaget, at disse spørgsmål skal drøftes på et møde den 13. april. LS anser det ikke for realistisk, at der kan træffes bindende beslutninger allerede da, og derfor bliver mødet et rådsmøde og ikke en generalforsamling. Det er vigtigt, at det er en bredt repræsenterende gruppe, der mødes. LS vil senere tage stilling til invitationerne.

Samtale om bevægelsen Nyt Liv

En gruppe LM'ere har i en årrække søgt til lejre og stævner i bevægelsen Nyt Liv. LS mødtes med nogle af disse LM'ere for at få et bedre indblik i deres bevægelse, og hvad vi kan lære af det. Det blev en broderlig, oplysende og lærerig samtale, som ikke mindst kom til at kredse om vækkelsesforkyndelsens plads hos os.

Justering af struktur

Der har været en evaluering af den struktur for den ansatte stab, som LM indførte i 2010. Samtidig har besparelserne krævet nogle justeringer. Den 4. december blev strukturen drøftet på et møde for alle ansatte i LM Danmark - det samme er sket i Internationalt Samarbejdsudvalg. På den baggrund sker der nu en række justeringer, og der arbejdes på sagen sammen med flere teams efter LS-mødet.

To hovedpunkter er, at Carsten Skovgaard-Holm, med titel af vicegeneralsekretær, får ansvar for mission både nationalt og internationalt, og at kommunikationsteamet kommer til at relatere direkte til generalsekretæren. En del medarbejdere ønsker stærkt, at de direkte rapporter til LS genindføres, og det ønske efterkommes.

Giv en julegave til Luis eller Priem

Gaver til LM kan få evighedsbetydning for mennesker i Peru og Cambodja

Julegaver giver vi normalt til de mennesker, vi er tættest på. Og vi forventer, at vi får gaver retur fra dem, som vi giver gaver.

Men nu opfordrer LM's resursechef Johnny Lindgreen j os til at tænke anderledes.

"Lad os give til nogle, der er langt væk, som ikke kan give noget retur, men som til gengæld har rigtig meget brug for vores gaver," siger han.

For Luis fra Peru og Priem fra Cambodja har gaver givet til LM allerede fået evighedsbetydning.

Men mange flere venter.

brs

Kan jeg regne med dig?

Luis Angel Supa Gonzales, Peru

Jeg er meget glad for, at jeg kom på bibelskole, fordi jeg her har lært noget om, hvor stor Guds kærlighed er. Det har givet mig frimodighed til selv at råbe det ud, at jeg elsker Gud.

Priem Lay, Cambodja

For et år siden flyttede jeg på kollegium her i Krahan. Jeg er den første fra min landsby, der har fået mulighed for videre skolegang. Uden kollegiet var det ikke gået.

essens;

Luthersk Missions ørkenvandring?

AF JENS OLE CHRISTENSEN
GENERALSEKRETÆR
JOC@DLM.DK

Måske er det utaknemmeligt at kalde 2012 for en ørkenvandring. Jeg mener: Kan man kalde det ørkenvandring, når nogle kommer til tro både i Danmark og internationalt, når nye melder sig til mission, når vi åbner i et nyt missionsland, når vi mærker sundt menighedsliv og kærlig omsorg mange steder ...?

Fortsæt selv!

Men der er også træk i det, vi har oplevet i året, der lugter af ørkenstøv: En teolo-

gisk krise i folkekirken, som går meget dybt, de største økonomiske nedskæringer i LM's historie, vanskelige personsager, intern uenighed og rygtedannelser, lokale smertefulde konflikter ...

Fortsæt selv!

Disse spørgsmål har for mig løbet sammen med, at jeg, den sidste måneds tid, har læst en del i profeten Hoseas bog. Der spiller ørkenvandring en stor rolle som stedet, hvor Israel blev opdraget. Og bemærk! som stedet, hvor Gud igen vil forny sit folk: "Derfor vil jeg lokke hende, jeg vil føre hende ud i ørkenen og tale til hendes hjerte. Dér giver jeg hende vingårde tilbage ..." (Hos 2,16-17).

I det lys er ørkenvandring måske ikke det mest negative ord, man kan komme i tanker om.

Hvis de belastninger, vi har oplevet i dette år, for eksempel betyder, at vi ...

- kommer til at stole mere på Ordets og Åndens kraft og mindre på vores egne metoder
- bliver mere afhængige af tilgivelsen i Kristus og følgelig bliver bedre til at tilgive hinanden
- får større kærlighed til hinanden og dermed villighed til at lære af hinanden
- bliver mere sårbar over for Guds bedømmelse af vores arbejde end over for menneskers ... så kan en ørkenvandring blive noget af det bedste, der er hændt os.

Det handler ikke så meget om lige præcis det, der er sket, som om, hvad det har gjort ved os. Eller rettere: Hvad Gud har gjort ved os

gennem det.

Den for længst afdøde domprovst i Roskilde C Skovgaard-Pedersen fortæller i sine erindringer om en belastende periode af sit liv. Fem år lå han underdrevet med symptomer, vi i dag nok havde kaldt "udbrændthed". Og han fortæller, at han ofte har tænkt: "Disse spildte år ..."

Men han fortæller også, at han hørte en anden stemme i sit sind: "Hvad der gennemleves med Gud, er aldrig spildt."

Det er det udslagsgivende for, om 2012 bliver en frugtbar eller ufrugtbar ørkenvandring. For os som enkeltpersoner og for Luthersk Mission som bevægelse.

Måske skal vi en dag se tilbage på denne periode og sige, at Gud gav os nogle vingårde tilbage.

tro & mission

Udgiver
Luthersk Mission
Industrivænget 40, 3400 Hillerød
T 48 20 76 60, E dlm@dml.dk
W www.dlm.dk
Ekspedition: Man-tor 9-16, fre 9-15. Gaver til missionsarbejdet sendes til giro 542 7754 eller til bank 2230 - 0100078342.

Tryk Skive Folkeblad
Oplag 3.600. ISSN 1601-975X

Redaktion

T 48 20 76 80
E tm@dml.dk
Birger Reuss Schmidt, ansv. red. direkte tlf. 48 20 76 83
Kaja Lauterbach, journalist/red.sekr.
Ditte Olsen, webredaktør
Ole Solgaard, journalist

Bibelicitater er fra den autoriserede oversættelse, © Det Danske Bibelselskab 1992

Pris

Danmark: 370 kr. pr. år.
Unge under 30 år: 190 kr.
Udlandet (herunder Færøerne og Grønland): 470 kr. pr. år.

Abonnement

Luthersk Mission
T 48 20 76 60, E dlm@dml.dk
PBSnr.: 01793985, Deb.grp.: 00002
Abonnementet løber, til det bliver opsagt. Ved adresseændring bedes oplyst både gammel og ny adresse.

Annoncer

Grundpris
Kr. 8,50 pr. spaltecentimeter
Småannoncer kun for private. 125 kroner for de første 25 ord (inkl. overskrift). Derefter 6,50 kroner pr. ord - max. 50 ord.

Deadline

Stof til næste nummer skal være redaktionen i hænde senest onsdag den 2. januar 2013.

Fritidsjournalister

Bornholm
Birger Pedersen
T 56 95 05 04
E aud.birger@lic-mail.dk
København
Kim Jørgensen
T 33 21 23 95
E kimskj@mail.dk
Christina Holmegaard Pedersen
T 59 27 40 02,
E cnilima@hotmail.com
Lolland-Falster
Jan Nielsen

T 54 85 44 96

E lrn_jan@mail.dk
Vestjylland
Gunnar Riis Jensen
T 97 12 74 62,
E gunnar@riis.mail.dk
Karin Mørk Nielsen
T 75 24 30 40,
E tiko@dlgtele.dk
Østjylland
Gitte Haahr-Andersen
T 86 17 73 03
E gitte.haahr@gmail.com

» **Mogens Højgaard Jensen;** Det handler om sammen at få indholdet med over i de nye rammer og omgivelser

Hele byen fejrede advent

LM, brandværn og borgerforening bag adventsarrangement i Bylderup-Bov

Musik, gløgg og æbleskiver, julemanden, sang, dans om juletræet, juleposer, trylle-numre og bibelfortælling om Jesus, der blev født julenat.

Det var nogle af ingredienserne, da første søndag i advent blev fejret i Bylderup-Bov i Sønderjylland.

Byens brandværn, borgerforening og LM stor i fællesskab for arrangementet, hvor 500 mennesker deltog.

Olaf Lagoni er formand for LM. Han fortæller, at alle de 180 børn fik et julehæfte med hjem - og alle de voksne kunne tage et eksemplar af julemagasinet 24:12. Det benyttede mange sig af. kl

Der har været undervisning i at flette julepynt i LM i Nykøbing Falster.

Julehjerter af den fingernemme slags

AF JAN NIELSEN
FRITIDSJOURNALIST PÅ LOLLAND-FALSTER

Julehjerterfletning er en nordisk tradition og ikke, som mange tror, en skik der er kommet fra Tyskland.

Knud Vægter fra Nørre Alslev er sand mester i at flette julehjerter. Øvelsen har han fået som entreprenørformand i et stort dansk entreprenørfirma, der har løst byggeopgaver over hele verden.

"Når de andre i sjakket hængte ud i baren om aftenen, så sad jeg på mit værelse og flettede julehjerter," fortæller han.

I tiden op til jul er Knud Vægter ude omkring for at fortælle og vise, hvordan man udfører den svære kunst. Han var inviteret til en familiehuggeklistrespille-dag i missionshuset i Nykøbing F, og rigtig mange var mødt op for at lære om flettekunsten.

Tålmodighed og fingersnilde

Der blev tegnet af efter skabeloner, den søndag eftermiddag, klippet, kigget rådvildt på de sære slidser, der fremkom i papiret. Og grundet over, hvordan det skulle sættes sammen, så det kom til at ligne modellen.

Men når man har en ekspert til at hjælpe sig, så lykkes mange ting.

Selvom det hjerte, jeg fik lavet med en engel på, aldrig kommer til at hænge på juletræet i Rockefeller Center i New York - som nogle af Knud Vægters hjertes gør - så kommer det på mit juletræ, som en påmindelse om, at det man måske tidligere har lavet sådan huhej, fordi der skulle lidt pynt på juletræet, med lidt tålmodighed og fingersnilde kan blive en nydelse at se på. Blive til (amatør) kunst.

Nye omgivelser i Helsingør

AF KAJA LAUTERBACH

LM's nyeste missionshus blev indviet i Helsingør Nordsjælland søndag den 16. december.

LM-kredsen i Helsingør har haft eget hus siden 1924, men det var efterhånden blevet for lille og trængte også til en større renovering.

Kredsformand Mogens Højgaard Jensen fortæller, at man derfor besluttede at købe et andet hus. Det har kredsen så totalt renoveret og haft et professionelt firma til at bygge en mødesal til.

Det arbejde har stået på et års tid, og kredsformanden glæder sig over resultatet.

Nyt og gammelt sammen
Mogens Højgaard Jensen

peger på, at det nu handler om sammen at få det gamle indhold med over i de nye rammer og omgivelser.

"Vi skal være rodfæstede i Bibelens ord," siger han.

Det bliver kredsen hele tiden mindet om af et kors

"med rødder", der hænger på væggen i mødesalen. Et af kredsens medlemmer har lavet det i nye utraditionelle former, men af gammelt materiale, nemlig moseg.

Carsten Skovgaard-Holm sagde i sin prædiken:

"Nu har vi fået bygget et flot hus - mit ønske er, at vi i overført betydning nu går i gang med at bryde mure ned, så mennesker kan komme ind og høre budskabet om Jesus og frelsen i ham."

Løgumkloster Efterskole skal have ny forstander

Marianne og Ivan Jakobsen, der har været forstanderpar på Løgumkloster Efterskole siden 2007, har besluttet at søge nye udfordringer.

"Vi har haft en dejlig tid her på efterskolen, men vi tror, det er rigtigt for os at stoppe nu. Vi mener også helt generelt, at det er godt for skoleinstitutioner, når der er en

vis rotation på lederposten," siger Ivan Jakobsen.

Forstanderparret fortsætter deres arbejde på skolen uden ændringer frem til sommeren 2013.

Jørgen Nørrelykke Nissen, der er formand for efterskolens bestyrelse, kommenterer lederparrets beslutning således:

"Marianne og Ivan Jakobsen har arbejdet utrætteligt for Løgumkloster Efterskole og stået i spidsen for mange gode tiltag. De har taget eleverne til hjerte og fulgt dem på vej. De har været visionære for udvikling af skoletilbud og for teamsamarbejdet blandt kollegerne."

brs

Missionærindvielse og -udsendelse

af

Iben og Benny Lauridsen

med børnene Benjamin og Clara

der skal ud til opgaver med at undervise søndagsskoleledere og evangeliserende arbejde blandt nomader i Iringa, Tanzania

Søndag den 6. januar 2013 kl. 14-17

Sted: Efterskolen Solgården, Vardevej 68, 6880 Tarm

Prædikant: generalsekretær Jens Ole Christensen

Alle er velkomne

Bente og Per Jerup; Alene det, at vi er "hvide", kan skabe en ulige respekt fra deres side, og det vil vi gerne forsøge at undgå eller omgås på den rigtige måde

Vi får brug for en "kulturpingvin"

"Den store udfordring ved arbejdet i Soma Biblia er at skulle arbejde i en helt anden kultur end den, vi kender til," siger nyt missionærpar

AF KAJA LAUTERBACH

"Det er fantastisk, at vi kan få lov arbejde med på at få Bibelen og anden kristen litteratur ud til tanzanierne."

Det siger Bente og Per Jerup, der rejser til Tanzania den 10. januar 2013 som nye missionærer for LM.

De skal begge arbejde i litteraturarbejdet Soma Biblia. De nødvendige besparelser gør, at jobbeskrivelserne ikke er helt på plads endnu, men det nye missionærpar er indstillet på at tilpasse sig lidt efter, hvilke opgaver der mangler hænder til.

Det ligger imidlertid fast, at Per Jerups primære opgave bliver leder af salg- og distribution - herunder udvikling af salgsmetoder og kompetencer, medarbejderudvikling, leverandørrelationer, koordinering af bogsalgsture og afdelingerne i Mwanza og Iringa.

Bente Jerup skal have forskellige opgaver på kon-

toret/lageret såsom web-side, nyhedsbreve/emails til kunderne, kommunikation til Danmark og forskellige ad hoc opgaver, hvor der er brug for det.

Gæster i Tanzania

Opgaverne er ikke ukendte for Bente og Per Jerup, der er henholdsvis 48 og 51 år - ligesom det heller ikke er ukendt for dem at arbejde tæt sammen.

De er begge handelsuddannede og fortæller, at de har drevet salgs-virksomhed sammen i 15 år. Det, de ser som den store udfordring ved arbejdet i Soma Biblia, er at skulle arbejde i en helt anden kultur med en helt anden kontekst end den, de kender til.

"Vi er meget ydmyge over for det og ved, at vi skal lære nu. Vi ved, at vi er gæster hos tanzanierne og har derfor en stor opgave i at forsøge at forstå dem i deres kultur," siger det kommende missionærpar.

Kufferterne er ved at være pakket, og nu går turen for Bente og Per Jerup mod Tanzania og de ventende opgaver i Soma Biblia. De rejser fra Danmark den 10. januar.

De er også taknemmelige for, at der er andre danskere i Soma Biblia med en

hel masse erfaring fra den tanzaniske kultur, som de kan hente hjælp og gode råd hos.

LM valgte os

Bente og Per Jerup smager lidt på betegnelsen "kommende missionærpar".

"Egentlig havde vi ikke tænkt på at skulle rejse ud som 'missionærer i traditionel forstand', men ville bare gerne gøre noget i Afrika," siger de.

Derfor kiggede de sig omkring efter mulige stillinger, og da de så LM's jobopslag i Indre Missions Tidende, syntes de, at det passede helt perfekt på dem.

"Jobbeskrivelsen talte til os, og LM valgte os. Det har vi det rigtig godt med," siger parret, der kommer fra Strandby i Vendsyssel.

De smågriner selv over, at de siger missionærer i "traditionel forstand" og tilføjer: "Selvfølgelig ser vi os som missionærer, men vi er jo alle missionærer, uanset hvor vi er, og hvad vi laver."

En masse med i bagagen
Når Bente og Per Jerup sætter sig i flyveren mod Tanzania, er der gået et år fra deres første kontakt med LM. "Strandby ligger 60 kilo-

meter fra den nærmeste LM-kreds, så vores kendskab til LM var meget lille på forhånd. Men vi glæder os over en rigtig god forberedelsesfase, der har givet os stor tryghed i forløbet," siger de.

Som et led i forberedelserne har de været 10 uger i England på et kursus i at arbejde og leve i en tværkulturel sammenhæng.

De er enige om, at det har givet dem en masse i bagagen til at rejse ud på.

En af de ting, de blev opfordret til på kurset i England, er at finde en "tanzanisk pingvin", det vil sige en person, som skal lære dem om alt det, de ikke kan se.

"De fleste pingviner lever på sydpolen, hvor der jo er mange isbjerge. Kun en lille del af isbjerget er synligt over vandoverfladen, men en pingvin kan dykke ned og udforske de mange krinkelkroge i den resterende del under vandet," forklarer Per Jerup billedet.

"Derfor er 'pingviner' nyttige i alle fremmede kulturer. De kan nemlig fortælle os om alt det fra deres kultur, som ikke er synligt for os."

Skal have brug for hjælp
Efter fire måneder på sprog-

skole i Iringa er det meningen, at Bente og Per Jerup skal bo i Dar es Salaam, men de ved endnu ikke helt, hvor i byen. De vil meget gerne have tanzaniske venner, og håber, at de kan få hjælp fra de andre danskere, der arbejder i Soma Biblia til, hvordan man bedst griber det an.

"Vi har gjort os lidt tanker om det og er kommet frem til, at det vigtigste nok er, at vi skal være ydmyge i mødet med dem, at gøre os sårbare og have brug for deres hjælp," siger de.

"Alene det, at vi er 'hvide', kan skabe en ulige respekt fra deres side, og det vil vi gerne forsøge at undgå eller i hvert fald omgås på den rigtige måde - vi vil gerne møde dem ligeværdigt."

Det indiske Ocean

Ægteparret Jerup holder meget af gåture langs stranden. Selv om Kattegat bliver byttet ud med Det indiske Ocean, beholder de huset i Strandby nord for Frederikshavn.

Det vil de have som en base for ferier i Danmark, hvor de kan besøge de to voksne børn og barnebarnet Clara på syv måneder.

En god kombination

Omkring 200 mennesker deltog i Bente og Per Jerups indvielses- og udsendelsesfest søndag den 16. december.

Festen foregik i Indre Missions hus i Strandby nord for Frederikshavn.

Tre fjerdedele af deltagerne kom fra det lokale IM-samfund - resten var repræsentanter fra ægteparret Jerups nærkontaktkredse i hele Jylland.

Den her missionærudsending viser, at når LM og IM arbejder sammen, går det godt," sagde den lokale mødeleder ved indledningen af mødet.

Generalsekretær i LM Jens Ole Christensen sidder tilbage med en rigtig god følelse.

"Det var et godt møde. Og det gør stort indtryk at opleve et ægtepar, der følger Guds kald og rejser fra fire forældre, to børn og et barnebarn," siger han. kl

FOTO: KIRSTEN CHRISTENSEN

Louise Sølvsten Nissen; Lige så lidt som Jonas ønskede at gå til Nineve, lige så lidt ønskede jeg at undervise på engelsk. Men jeg er uendelig taknemlig for, at Gud sendte mig til HOPAC

Arbejde på en skole er også mission

Jeg havde ikke forestillet mig at skulle arbejde i en international subkultur, men Guds planer er ikke altid som vores

AF LOUISE SØLVSTEN NISSEN

At jeg skulle undervise alle mulige forskellige nationaliteter på engelsk, var nok noget af det sidste, jeg havde forestillet mig, da jeg rejste til Afrika i 2008.

I sin tid forestillede jeg mig mere noget med små fattige tanzaniske hjem. Jeg tænkte lokalt Tanzania, swahili og ugali-majsgrød – uden dog helt at vide, hvad noget af det dækkede over.

Men nu er jeg psykologilærer for nogle af de 320 elever, der går på den kristne internationale skole *Haven of Peace Academy* (HOPAC).

Kæmpe gave

Giver det mening? Både ja og nej. At Gud sendte mig til HOPAC, giver ikke mening i sig selv. Lige så lidt som Jonas ønskede at gå til Nineve, lige så lidt ønskede jeg at undervise på engelsk.

Men jeg er uendelig taknemlig for, at Gud, trods mine indvendinger, alligevel sendte mig til HOPAC, for større gave har jeg ikke fået, mens vi har været i Tanzania – selvom det har været hårdt.

Store perspektiver

Og ja, så giver HOPAC's arbejde fantastisk meget mening i sig selv. Det giver mulighed for, at andre mis-

En gruppe af de yngste elever på HOPAC. Eleverne kommer fra hele verden – og halvdelen af dem er tanzaniske børn.

sionærer, der arbejder med muslimer, nomader, litteratur og meget andet, kan fortsætte med deres arbejde, også når deres børn har brug for undervisning.

Samtidig kan HOPAC give et kristent fundament til nogle af de tanzaniske børn og unge, som måske på sigt vil være blandt dem, der får ledende og indflydelsesrige poster i Tanzania. Hvilket perspektiv er der ikke i det?

Og så er der endda et perspektiv, der er endnu større. For skolen er også en mis-

sionsmark i sig selv. Mange af vores elever kommer ikke fra kristne hjem. Men gennem det, som de har hørt på HOPAC, er flere elever og deres familier kommet til tro på Jesus Kristus. Det er da stort!

Spredd for alle vinde

Men det stopper ikke nødvendigvis der, for mange af de elever, som går på HOPAC, vil med tiden blive spredt for alle jordens vinde.

Tænk, om de tog vidnesbyrdet om Jesus med sig,

der hvor de kommer frem – så vil det komme langt omkring.

Store perspektiver

Det var bestemt ikke i min tanke, at jeg skulle til Tanzania for at arbejde i en international subkultur. Men hvor er der dog meget perspektiv også i det arbejde.

Gud fører os ikke altid ad de veje, vi selv havde forestillet os. Men han har fat i den lange ende, og han vil, at vi og mange andre skal nå målet.

Skolens grundlag gør en forskel

Kera går i 11. grade, der svarer til 2. G. Hun er netop begyndt på HOPAC i år. Hun har været på flere forskellige skoler tidligere. En væsentlig grund til, at Kera gerne vil tage de sidste klasser på HOPAC, er, at hun har hørt, at det er nemmere at få universitetsstipendier, hvis man dimitterer fra HOPAC i forhold til andre skoler.

Kera er ikke i tvivl om, at HOPAC er anderledes end andre skoler, hun har gået på.

"Skolen har et grundlag, som alting bliver bygget på. Det kristne verdensbillede er fundamentet, der gennemsyrrer det hele," forklarer hun og fortsætter:

"Fællesskabet er også anderledes. Selvom vi er mange, kender man alle. Vi hører sammen. For eksempel blev jeg en del af min klasse i løbet af de allerførste dage, jeg var her. Det kan ellers tage et helt semester på andre skoler. Folk er generelt sødere og venligere her. Der er en god atmosfære."

Bagsiden ved HOPAC springer ikke så nemt i øjnene på Kera som fordelene. Men en ulempe kan være, at det kræver en stærk karakter at vedblive at fastholde sin tro på HOPAC, hvis man ikke er kristen.

"Selvom HOPAC giver frihed til at tro, hvad man vil, ønsker de at påvirke os elever i en kristen retning. Det er måske svært, hvis man er muslim, hindu eller noget andet," oplever Kera.

lsn

Det er cool at have sin egen bibel!

Easha i 12. grade, der svarer til 3. g, er hindu og har gået på en indisk skole indtil 8. klasse. Hun flyttede skole, fordi der var flere lærere og mange flere muligheder på HOPAC, end på den skole, hun kom fra. Det faglige udbud betød en del, ligesom det gjorde en forskel, at HOPAC kunne tilbyde forskellige frivillige eftermiddagsaktiviteter.

"HOPAC adskiller sig også fra andre skoler ved, at Gud bliver regnet som en vigtig faktor i dagligdagen," forklarer Easha.

"Vi lærer, hvordan vi kan ære og prise Gud. Selvom jeg er hindu, betyder det meget for mig. Jeg har også fået min egen bibel, det synes jeg, er cool. Jeg er rigtig glad for den."

"Jeg er i det hele taget rigtig glad for at gå på HOPAC. Vi lærer en masse. Fagligt bliver vi udfordret, men også kulturelt, fordi vi kommer fra så mange forskellige nationaliteter og kulturer. Det er rigtig spændende. Vi lærer også at hjælpe andre. For eksempel har jeg har via HOPAC hjulpet til på en døveskole," forklarer Easha.

For Easha tager det lidt tid at komme i tanke om, hvad der kan være svært på HOPAC, men til sidst siger hun:

"Jeg ved ikke, om jeg kan sige det her. Men det er svært, når jeg hører, at jeg ikke går i den rigtige retning, at jeg ikke kommer i Himlen. Jeg tror jo også på Gud og kan godt prise Jesus, selvom jeg er hindu."

lsn

HOPAC er et godt og dejligt sted at være

Nicoline bor i Dar es Salaam, fordi hun og hendes familie er missionærer der. Meget er anderledes i Tanzania, men nogle ting er ligesom Danmark. For eksempel skal man gå i skole.

Nicoline går i 3. klasse på en kristen international

skole, som hedder HOPAC. Da hun skulle fortælle lidt om sin skole, var det første, hun sagde:

"HOPAC er et godt og dejligt sted at være."

Nicoline synes, at HOPAC er et særligt sted, fordi det er en stor skole med nogle rigtig gode og søde lærere.

"Vi har også en dejlig stor varm legeplads," fortæller Nicoline.

"Og så lærer vi meget om

Gud. Vi lærer også at gange og dividere. Vi læser rigtig meget i engelsk og øver os i at skrive pænt. I historie har vi hørt om middelalderen, og snart skal vi høre om den græske historie," siger hun og smiler.

Det er svært at finde på, hvad det dårligste ved HOPAC er.

"Der er ikke rigtig noget," siger hun tænkstomt.

"Men man kan få venner,

som man snakker engelsk med. Det gode ved vennerne er, at man kan stole på dem. De er søde og gider lege med en," fortsætter Nicoline.

"Man bliver hurtigt venner. Nogle er store og nogle er små, men alle er gode venner."

Nicoline er ikke i tvivl om, hvad hun en dag vil komme til at savne:

"Mine venner og de dejlige lærere!"

lsn

Louise Sølvsten Nissen underviser i psykologi på den kristne internationale skole *Haven of Peace Academy* (HOPAC) i Dar es Salaam, Tanzania.

Skolen har 320 elever fra børnehaveklasse til 12. klasse, der svarer til 3. g. Omkring 50 procent er velhavende tanzaniske børn og unge, cirka 30 procent af eleverne er fra missionærfamilier, og endelig er omkring 20 procent af eleverne tilflyttere af andre grunde.

Læs mere på www.hopac.net.

lovsang;

» **Stuart Townend;** De bibelhistoriske sange, der findes, er alle for børn. Der mangler nogle for voksne

Sang betyder mere end prædiken

Stuart Townend opfordrer til at justere kursen: Mere substans og større alsidighed i moderne lovsang

AF BURGER REUSS SCHMIDT

Den engelske salmedigter Stuart Townend har i mange år været en del af den moderne lovsangsbevægelse. Men han har ikke ukritisk fulgt hovedstrømmen. Tværtimod er han gået sine egne veje.

"Jeg forsøger at lade være med at efterligne de andre nyere salmedigtere og i stedet udfylde de huller, som de efterlader," siger han.

Advarer mod ensidighed

På et seminar på lovsangskonferencen MissionWorship 2012 i Eastbourne i Sydengland midt i november holdt Townend et selvransagende indlæg, hvor han opfordrede den nye lovsangsbevægelse til at justere kursen.

Han mener, at lovsangsstilen er blevet for snæver, og at der er for mange tynde tekster. På den baggrund mener han, at udviklingen nu er kommet til et punkt, hvor det er nødvendigt at tage værdierne i den klassiske sang mere alvorligt.

"Lovsangsølgen gjorde med rette op med en liturgisk og sangmæssig ensidighed. Så skal vi jo ikke erstatte den gamle ensidighed med en ny," sagde han.

Vil bygge bro

Stuart Townend, der er repræsenteret i Fællessang med for eksempel salmen *Alene Kristus er mit håb*, har selv i en årrække leveret tekster og melodier til lovsange, hvor han forsøger at bygge bro mellem det klas-

siske og det moderne.

Og det er ikke så let, for der er stor forskel på de nye salmer og sange, og dem, der blev sunget for 20 år siden. Udviklingen er gået fra det liturgiske og dogmatiske til det mere spontane og følelsesmæssige. Og den udvikling mener Townend var berettiget.

Men nu er det på tide at standse op og overveje både styrker og svagheder ved de nyere lovsange. Ellers frygter han, at vi ender med at smide barnet ud med badevandet.

Efterlyser mere substans

Stuart Townends første ønske til de moderne lovsange er mere læremæssig substans i teksterne og et klart fokus.

"Det er Gud, der skal i centrum i lovsangen, og ikke os selv. Vi har brug for tekster, der i højere grad beskriver, hvem Gud er, frem for de følelser, vi har," mener han.

Det betyder ikke, at følelserne skal ud af sangene, men der er bare blevet for mange af dem.

Han efterlyser også et solidt fundament for lovsangen. Den skal ikke alene handle om taknemmeligheden til Gud for vores gode kår, men også kunne holde til tider med nederlag.

Den fundamentale glæde

"Lovsangen skal kredse om den helt fundamentale glæde: at vore navne er skrevet i livets bog. Der skal meget mere fokus på de centrale kristne sandheder," siger han.

Townend mener, at de

I 2011 udkom cd'en "Overalt på jord" med danske oversættelser af en række af Stuart Townends sange.

som han har gjort gennem Jesus.

Større bredde, tak

Også på det musikalske område advarer Townend mod ensidighed.

"Vi skal ikke stoppe den udvikling, der er i gang, men der er behov for at justere den."

Han efterlyser meget større bredde i det musiske udtryk, der som standard består af keyboard, guitar, bas og trommer.

På MissionWorship supplerede Townends eget band med kontrabas, harmonika, violin, fløjte, waldhorn og saxofon i en stil, der er præget af folkemusik. Og det er ikke uden grund, for det er vigtigt for ham, at melodierne er til at synge for almindelige mennesker.

"Folkemusikken laves til tekster, der skal synges til fællessang. Noget af den moderne musik egner sig mere til koncertoptræden," siger han.

Og så udtrykte han også undren over, at moderne lovsang ofte nøjes med at bevæge sig inden for fire akkorder.

sange, vi synger, i mange tilfælde betyder mere end de prædikener, vi hører. Når mennesker tager hjem fra en gudstjeneste, nynner de sangene, de har sunget. Det er de færreste, der citerer prædikenen. Derfor er sangenes tekster så vigtige.

"Hvilket billede af Gud bliver der tegnet i de sange, vi synger? Det får meget stor betydning for vores kristen-

liv. Vi synger for lidt om Guds retfærdighed og hans trofasthed i modgang."

Et andet overset element i de moderne tekster er ifølge Townend beretningerne fra Jesu liv. Der er meget om påske og pinse, men så er det også slut. Det er så et felt, han selv arbejder på at udfylde.

En vigtig grund til at skrive fortællende sange er, at

mange mennesker i dag kun har et meget begrænset kendskab til de bibelske fortællinger.

"Og de bibelhistoriske sange, der findes, er alle for børn. Der mangler nogle for voksne," siger Townend.

Sangene skal imidlertid ikke kun være fortællende. Han pointerer, at de også skal give den kristne ord til en respons til Gud for det,

Vigtigt med alsidighed i både tekst og toner

Lars Frederiksen, der er musik konsulent i Luthersk Mission (LM), er enig i Stuart Townends synspunkter. Men han påpeger, at det især er mere karismatisk inspirerede kirker, Townend taler til.

"Nogle steder har de nye lovsange helt erstattet de gamle salmer, og her rejser Townend nogle meget vigtige spørgsmål," siger han.

Når det gælder de nyere lovsange i LM, påpeger Lars Frederiksen vigtigheden af, at de bruges side om side med de klassiske sange ved møderne. På den måde sikrer man netop den alsidighed i både tekst og toner, som Townend efterlyser.

Og så mener han også, at de tekster, der findes i den seneste udgave af *Fællessang*,

er væsentligt bedre end dem, der stod i den første udgave.

"Den udvikling, som Townend nu efterlyser, er vi allerede langt inde i," vurderer Lars Frederiksen.

Et af de synlige tegn på det er, at adskillige af Townends sange står at finde i den nyeste udgave af *Fællessang*.

brs

Hvordan fremme lovsangen

Stuart Townend giver følgende råd til lovsangsledere:

- Brug tid på at læse Bibelens tekster sammen, og bed sammen.
- Planlæg et tema for lovsangen, og skab en rød tråd i gudstjenesten.
- Syng sange med både substans og poetisk dybde.
- Syng sange om alle dele af det kristne liv - også modgangen. Sangen skal udruste menigheden.
- Eksperimentér med nye instrumenter. Udvid repertoiret.
- Giv rum for både musik, billeder og stilhed.

brs

Stilhed er vigtig

I sit indlæg opholdt Stuart Townend sig også ved vigtigheden af, at der er stilhed, når Guds folk samles til gudstjeneste. Der skal være plads til meditation og eftertanke.

"Vi skal være stille for at kunne lytte til Gud. To-tre minutters stilhed i en gudstjeneste kan føles som en evighed. Men de kan betyde, at Gud får os i tale, og at han giver os noget at sige - også i de frie vidnesbyrd."

kirke;

Peter V. Legarth; En lære om en altomfattende ufejlbarlighed i Bibelen kommer til kort over for den konkrete bibeltekst

MF-professor beklager ordvalg i kronik

Peter V. Legarth erkender uheldige formuleringer om bibelsyn

AF BIRGER REUSS SCHMIDT

Professor Peter V. Legarth fra Menighedsfakultet (MF) i Aarhus beklager nu, at han i en kronik om bibelsyn i Kristeligt Dagblad brugte udtrykkene "spilfægteri" og "ualvorligt komediespil" om det videnskabelige arbejde, som teologer med et ortodokst bibelsyn udfører.

"Jeg er ked af, at jeg brugte disse ord, for de signalerer noget forkert. Formuleringerne var for stærke, og de skal ikke forstås generelt," siger han til Tro & Mission.

I kronikken kritiserede Legarth de såkaldte "biblicister", som mener, at Bibelen er ufejlbarlig i alle sine udsagn, for manglende videnskabelighed. Men han understreger, at han kun hentyder til de tilfælde, hvor de bibelske tekster er i modstrid med ikke-bibelske tekster om for eksempel historiske forhold. Her vil resultatet for biblicisternes vedkommende nemlig på forhånd være givet til fordel for de bibelske teksters troværdighed, mener han.

To bibelsyn: ortodokst og konservativt

Legarth forklarer også, at han brugte det lidt specielle udtryk "biblicister" for at undgå det mere belastede udtryk "fundamentalister". Og han medgiver, at biblicist i denne sammenhæng er det samme som en person med et ortodokst bibelsyn. Det går ud på, at Bibelen er ufejlbarlig i alle spørgsmål.

Selv hylder han det konservative bibelsyn, som han forsvarede i kronikken. Det

Fakultetsleder på MF Jørn Henrik Olsen (tv.) hilser det velkomment, at professor Peter V. Legarth (th.) nu rejser en debat om bibelsyn.

betyder, at han anser Bibelen for at være ufejlbarlig i alle frelsesspørgsmål, men ikke nødvendigvis, når det gælder for eksempel geografiske eller historiske forhold.

"En lære om en altomfattende ufejlbarlighed i Bibelen kommer til kort over for den konkrete bibeltekst. Jeg mener, at det konservative bibelsyn er Bibelens eget syn," siger han.

Udtalte sig på egne vegne

På Menighedsfakultetet er der åbenhed for, at både det konservative og det ortodokse bibelsyn er repræsenteret blandt lærerne, mens man på Dansk Bibel-Institut (DBI) fastholder det ortodokse bibelsyn og tager afstand fra det konservative. Peter V. Legarth afviser dog, at han generelt kritiserer videnskabeligheden hos sine kolleger på MF eller DBI med et ortodokst bibelsyn.

"Det vil ligge mig meget fjern. Jeg skrev helt specifikt kun om den situation,

hvor man som videnskabsmand sammenligner bibelsk og ikke-bibelsk kildemateriale," siger han.

Det samme gælder hans formulering i kronikken om, at "fri forskning bliver en umulighed" for biblicister.

Han håber ikke, at disse formuleringer kommer til at skade DBI eller MF, som jo fra de statslige universiteters side netop kritiseres for ikke at give plads til fri forskning.

"Jeg kan godt se, at jeg har fået formuleret mig på en måde, som kan misbruges, og at ordene kan opfattes i en mere generel betydning, end jeg har ønsket," siger Peter V. Legarth.

Han står dog ved sit anliggende og understreger i øvrigt, at han udtaler sig helt på egne veje og ikke på MF's.

Altid en risiko for styret forskning

Carsten Vang, der er lektor i Gammel Testament på MF, har et ortodokst bibelsyn. Han har ikke læst sin kolle-

gas kronik endnu og vil derfor heller ikke udtale sig om den. Men han afviser, at det skulle være umuligt for ham at drive fri og selvstændig forskning på grund af sit ortodokse bibelsyn.

"Man vil altid være udsat for risikoen for, at man kommer til at styre sin forskning efter det resultat, man gerne vil have. Den fare er det ortodokse bibelsyn ikke befriet for. Men der er ingen videnskab, der er forudsætningsløs," siger Carsten Vang.

Den dårlige videnskabsmand er ham, der ikke er bevidst om sine forudsætninger, men som ud fra sine trosantagelser fravælger visse data i sin forskning."

Positivt med dialog om bibelsyn

Jørn Henrik Olsen, der er fakultetsleder på MF, glæder sig over en debat om bibelsyn, som Peter V. Legarth har rejst.

"Det er længe siden, der har været fokus på bibelsyn. Jeg synes, at Peter V. Legarth nu har rejst en meget åben, redelig og vigtig debat. Samtidig er jeg også glad for, at han har taget afstand fra de stærke ord i sin kronik, som kunne misforstås," siger Jørn Henrik Olsen.

"Her på MF fungerer det utroligt godt i hverdagen med det konservative og det ortodokse bibelsyn ved siden af hinanden. Det er fint, hvis vi nu kan få en åben dialog om dette spørgsmål, og her skal vi ikke være for ømskindede" siger fakultetslederen, der selv beklender sig til det ortodokse bibelsyn.

Faldende arveindtægter

18 procent. Så stort var faldet i de danske kirkelige organisationers arveindtægter fra 2007-2011.

Det viser en opgørelse, som ISOBRO (indsamlingsorganisationernes brancheorganisation) har foretaget - ifølge Kristeligt Dagblad.

En af de mest mærkbare forklaringer på de faldende arveindtægter er finanskrisen.

"Vi arver jo ofte huse, og der kan vi mærke den økonomiske krise og de faldende priser på ejendomme. Specielt mærker vi det, fordi husene indimellem må tvangs sælges, og så bliver priserne ikke så høje," siger Henrik Stubkjær, der er generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp (FN). FN arvede i 2011 seks millioner kroner mindre end året før.

En anden forklaring på de skrumpende arveindtægter er, at danskerne i højere grad bruger deres penge på sig selv. Kirkens Korshærs chef, Helle Christiansen, ser samme udvikling i hele den vestlige verden.

"Det gælder om at få brugt pengene, mens man er i live. Og det gælder også inden for familien, hvor der ikke efterlades så meget mere som før til efterkommere," siger hun.

Imidlertid er tendensen den modsatte hos ikke-kirkelige organisationer som eksempelvis sygdoms-, miljø- og dyreværnsorganisationer. Her er der tale om en fremgang i gaveindtægter på op mod 15 procent.

"Det skyldes blandt andet det store fokus på klimaet," siger Robert Hinnerskov fra ISOBRO. kl

Ny redaktør for el-camino.dk

Fra den 1. februar 2013 er Lea Braüner Larsen ny redaktør for Bibellæser-Ringens meditative bibellæsnings-site www.el-camino.dk. Sitet har på få år vundet indpas som et let tilgængeligt sted at finde ro i en travl hverdag og få konkret hjælp til at læse i Bibelen.

Lea skal være redaktør ved siden af, at hun er mor til to og skriver speciale i Anvendt Kulturanalyse ved Københavns Universitet.

Hun glæder sig til jobbet.

"Vi lever i en tid, hvor mange mennesker i modtræk til den travle tidsånd søger fordybelse og ro. Det har givet en ny interesse for meditation og pilgrimsvandring. El-camino.dk kan være et svar på netop dette. Siden giver mulighed for bøn, fordybelse og eftertanke med Jesus i centrum," siger hun. brs

Nye i KFS

Kristeligt Forbund for Studerende (KFS) har fra 1. januar ansat den 28-årige Stefan Schmidt Christensen som sekretær i Syddanmark, hvor han afløser Thomas Frovin.

Den nye sekretær er tidligere efterskolelærer og har studeret medievidenskab i Odense.

1. december ansatte KFS cand.theol. Anna-Kathrine Thunbo Pedersen i en projektansættelse på fire måneder, hvor hun skal arbejde med givertjeneste i KFS. Hun har netop færdiggjort et kursus i fundraising. brs

Rettelse

I sidste nummer af Tro & Mission fik vi forkortet Foreningen af Kristne Friskoler til LKF. Den rigtige forkortelse er naturligvis FKF. Vi beklager fejlen. brs

Forsker fra MF bliver deltidsprofessor i Oslo

En af de unge forskere på Menighedsfakultetet (MF) supplerer nu sin ansættelse med en

tilknytning til Menighedsfakultetet i Oslo.

Morten Hørning Jensen, der er lektor i Ny Testamente, ansættes som såkaldt professor II i en otte procent stilling. Han er blevet bedømt på Menighedsfa-

kultetet i Oslo til at have professorkompetence i sin forskning i de historiske forhold i Galilæa på Jesu tid.

Fakultetsleder ved MF i Aarhus Jørn Henrik Olsen udtaler i forbindelse med ansættelsen:

"Der er tale om en flot anerkendelse af Morten Hørning Jensens kompetencer. Jeg ser store perspektiver i, at han nu bliver inviteret til aktivt at bidrage i et af de stærkeste teologiske fagmiljøer i Norden." brs

kvinder;

Mette Nørrelykke Nissen; Vi ønsker, at disse aftener må være et lille step på vejen til, at nogle må lære Gud at kende, og at flere må få hjælp til at leve det liv, som Gud har skabt os til

Kun for kvinder i Aabenraa

I tre år har missionshuset været forbudt område for mænd fire fredage om året

AF METTE NØRRELYKKE NISSEN

En fredag aften i Aabenraa LM. Bordene er festligt pyntede. Musikken spiller dæmpet.

50 kvinder fra nær og fjern har tilmeldt sig for at høre om emnet: Den svære samtale. Hvad er det, vi siger og gør, når vi står over for mennesker, der oplever sygdom og lidelse, og der ikke er noget at sige?

Det er på tredje år, vi arrangerer *Kun for kvinder* med fire kursusaftener om året.

Flere kommer trofast gang efter gang, men hver gang er der også nye ansigter. Nogle tager en kollega med, andre en nabo, og en og anden har set vores annoncering i avisen.

Et fast koncept, der skaber tryghed

Det hele begynder lidt uformelt. Kaffe, te og juice står parat sammen med lidt frugt, småkager og chokolade. Der er god tid til at hilse og til lidt small-talk.

Efter et kvarters tid begynder mødet. Vi følger et fast koncept, så også de, der ikke er vant til et missionshusmiljø, kan føle sig trygge ved det, der skal ske.

Kvindeaftenerne i Aabenraa sluttet med fadervor og en aftensang, og herefter inviterer de til et uformelt buffetarrangement, hvor der disket op med forskellige hjemmelavede lækkerier.

Efter en velkomst får vi altid lidt til smilebåndet (en vittighed) – det giver en afslappet stemning.

Vi synger et par årstids-sange/-salmer, som alle formodes at kende, og herefter er der tid til aftenens foredrag med efterfølgende mulighed for spørgsmål,

kommentarer, samtale.

Livsnært foredrag, der skaber dialog

Emnet er altid livsnært og hverdagsrelateret og belyses ud fra det kristne livs- og menneskesyn. Det er ikke en prædiken, men vi ønsker, at det inkluderer et klart kri-

stent vidnesbyrd.

Denne aftenes foredrags- holder er sygeplejerske Dina Hessellund Miltersen.

Hun giver mange gode råd til "den svære samtale", og der er stor åbenhed og spørgelyst fra salen. Også svære spørgsmål, som kunne pine den enkelte, bliver der sva-

ret godt på, og mange bidrager med input.

Mødet sluttet med fadervor og en aftensang, og herefter inviterer vi til et uformelt buffetarrangement, hvor der disket op med forskellige hjemmelavede lækkerier.

Der er rig lejlighed til at

snakke med hinanden, og flere benytter muligheden til at få vendt nogle ting med taleren.

Et bibelord og en ny invitation til afsked

På bordene lægger vi hver gang små kort med et bibelord/citat til eftertanke og en kort, enkel bøn. Det opfordres deltagerne til at tage med hjem og bruge i hverdagen.

Det bliver sent, inden de sidste gæster går. Mange har haft noget på hjerte, og der har været brug for at snakke.

Vi får igen dejligt mange positive skulderklap til farvel.

"Det er bare så gode aftener - I må endelig fortsætte," siger en.

Og en, der er med for første gang i aften, siger:

"Næste gang fylder jeg bilen!"

Og så er der en, som måske vil begynde at komme til vores LM-møder.

Igen har vi haft en uforglemmelig aften med nye ansigter, nye muligheder, nye venskaber, og det kristne vidnesbyrd stod klart. Vi er fyldt med glæde og tak til Gud.

Det er jo hans velsignelse alt afhænger af.

FOTO: METTE NØRRELYKKE NISSEN

Vi udnytter bare vores naturlige relationer

Kvinder taler anderledes sammen, når der ikke er mænd til stede

AF DITTE OLSEN

"Aldrig har så mange 'udefra' været i vores missionshus. De har hørt om kristne livsværdier, fået et vidnesbyrd om den kristne tro og oplevet et godt varmt fællesskab."

"Vi føler, Gud har åbnet en dør gennem disse møder for kvinder, og vi fortsætter med stor frimodighed, så længe den mulighed står åben."

Den begrundelse er nok for Mette Nørrelykke Nissen for at arrangere kvindemøder i Aabenraa. Hun er en af fire kvinder, der udgør plan-

"Kvinder taler anderledes sammen, når der ikke er mænd til stede," siger Mette Nørrelykke Nissen.

lægningsudvalget.

Men hvorfor inviterer de

ikke også mænd med? De har vel også brug for at høre det kristne budskab?

"Jeg oplever, at kvinder taler anderledes sammen, når der ikke er mænd til stede," forklarer Mette Nørrelykke Nissen.

"Vi har oplevet særdeles stor åbenhed – også om svære ting i livet. Og jeg tror faktisk, at kvinder interesserer sig for og tænker dybere over visse livsnære emner, end mænd gør, og det forsøger vi at udnytte," uddyber hun.

"Møderne er ikke forkyndende, men de inkluderer

et klart kristent vidnesbyrd. Det er vort ønske og vor bøn, at disse aftener må være et lille step på vejen til, at nogle må lære Gud at kende, og at flere må få hjælp til at leve det liv, som Gud har skabt os til."

Mødre fra børneklubben Mette Nørrelykke Nissen fortæller, at idéen til kvindemøderne egentlig startede i børneklubben.

En del år havde de god kontakt med nogle mødre, som kom til børneklubben arrangementer, men efter at børnene var vokset

ud af klubben, var det ikke naturligt for mødrene at fortsætte.

Selvom de gav udtryk for en vis interesse, var tærsklen til missionshuset for høj.

"På et tidspunkt blev vi opmærksomme på et program fra København, hvor man havde møder kun for kvinder," fortæller Mette Nørrelykke Nissen og fortsætter:

"Yes! det er da det, vi skal! var vi et par stykker, der tænkte."

"Vi udnytter sådan set bare vores naturlige relationer. Mødrene fra børneklubben, kollegaer og andre

kvinder, vi kender, bliver inviteret," siger hun.

"Vi er meget bevidste om, at det skal være aftener, hvor man med frimodighed kan invitere nogle med, som ikke har deres vante gang i missionshuset eller måske slet ikke i nogen kirkelig sammenhæng."

Ud over Mette Nørrelykke Nissen består kvindeudvalget i Aabenraa af Lydia Nørrelykke Gad, Hanne Munk og Lone Bruun Rasmussen.

Vil man andre steder i landet kopiere konceptet, så se billeder og "opskrift" på facebook.com/dlmdk.

formidling;

» **Janne Bak-Pedersen;** Fortælling er meget emotionelt. Den taler ikke kun til intellektet, men til hele mennesket

Vi tager på "udflugt" sammen

Fortællingen skaber nærvær og samhørighed

FOTO: DITTE OLSEN

AF DITTE OLSEN

Bibels budskab berører og involverer os mere, når det bliver fortalt, end når det bliver refereret.

En fortæller, der selv er til stede i beretningen, inviterer nemlig tilhørerne med ind i beretningen, så det involverer både hjerte og hjerte. Det sker sjældnere, når en beretning blot bliver fremlagt som noget, der skete en gang – uden for nuets tid og rum.

Ordene strømmer ud af Janne Bak-Pedersen fra Gilleleje, mens øjnene stråler. Smilerynkerne er hele tiden tydelige, og øjnene skifter jævnlig form. Fra store og runde, til ydmygt nedslåede eller eftertænksomt sam-

menknebne.

Hun er optaget af, at det bliver forstået: Fortællingen er ved at gå i glemmebogen, og det vil være et stort, stort tab.

Fortællingens nu

"Jeg vil give børnene noget, de ikke kan få andre steder. Når jeg fortæller bibelhistorie for juniorerne i Hillerød Frimenighed, så tager vi sammen på udflugt. Vi er det samme sted, og børnene kan hver især spejle sig i hændelsen og personerne, fordi fortællingen skaber et intenst rum, et nu," siger hun.

"De bliver involveret. Det kommer til at handle om dem selv. Det vækker fantasien og skaber lyst til at vide endnu mere om Bibels

Gud."

"Fortællingen skaber det nærvær, som vi er så fattige på i vores tid. Og samhørighed. Både med hinanden og med Gud. I fortællingen er vi på udflugt sammen!"

Den 47-årige lærerstuderende tier og tøver et øjeblik. Så lyser ansigtet op igen:

"Gud er uudgrundelig og større end mig. Man kan roligt hoppe op i trillebøren* og lade ham køre. Dét er hensigten med mine fortællinger. At tilhørerne får den oplevelse," smiler hun.

Fortællingens start

Det er først inden for de seneste fem til syv år, at Janne Bak-Pedersen for alvor har påtaget sig rollen som fortæller. Men det begyndte langt tidligere.

"Mine bedsteforældre fortalte mange røverhistorier. Og vi børn fik lov til at digte med. Men også når min farmor fortalte om sin barndom, så kunne hun røre os alle sammen. Hun var til stede i sine fortællinger," husker Janne Bak-Pedersen.

En episode, der satte hende på sporet af sit kald, var en ferie sammen med sin mand og deres fire børn. Der kom to historiefortællere og underholdt på feriepladsen.

"De skiftedes til at fortælle. Når den ene holdt op, fortsatte den anden. Det virkede så improviseret, men det var nøje indstuderet."

Det tredje og afgørende skub fik hun, mens hun var ansat på Alme skole i Græsted.

Læreren, der underviste

i faget fortælling, blev hæs og bad Janne Bak-Pedersen om at vikariere. Efterfølgende bad han hende om permanent at tage den ene klasse.

"Årene på Alme skole var lærerige. Jeg har fortalt eventyr, sagaer, ja, endog digte," griner hun.

"Og jeg er så taknemmelig over for Gud for, at han viste mig, at her er mine mokkasiner."

Fortællerens magt

Det er ikke svært at være fortæller, afslører Janne Bak-Pedersen. Det er meget sværere at være sig selv. Som fortæller påtager du dig en rolle. Men det er naturligvis vigtigt, påpeger hun, at man kaster sin menneskefrygt fra sig, lever sig

helt ind i rollen og indtager rummet.

Det kan godt være grænseoverskridende i Janteland. Og det er også et stort ansvar.

"Når jeg fortæller historier, er det mig, der er chauffør. Jeg bestemmer, hvor forsamlingen skal hen. Og det kan man jo misbruge til at manipulere folk. Ord giver en stor magt," siger hun alvorligt.

"En gang jeg fortalte en forsamling om, at Jesus er død for vores synder, begyndte to damer på forreste række at græde."

"Nå, nu skal jeg måske skrue lidt ned, tænkte jeg. Men fortælling er meget emotionelt. Den taler ikke kun til intellektet, men til hele mennesket."

*) Hop op i trillebøren

En linedanser vil gå et meget langt stykke over en meget dyb kløft. Falder han ned, er det den visse død.

Folk er kommet for at se, om det lykkes ham.

Manden går over, og alle jubler.

Så spørger han publikum: "Tror I, jeg kan gå over uden min balancestang?"

"Ja! Vi tror, du kan," råber de. Så går han over.

Vel ovre på den andens side, vil han vide, om de tror, han kan gå over kløften med en trillebør? Det lykkes også.

"Nu! Tror I også, jeg kan gå over med en fyldt trillebør?" spørger han så.

"Ja, vi tror, du kan gå over," råber de begejstret.

Så siger manden: "Jamen, så vil jeg gerne bede om en frivillig. Er der en, der vil sætte sig op i trillebøren?"

Der bliver helt stille.

Kom i gang som fortæller

Janne Bak-Pedersen fra Gilleleje vil gerne opfordre flere – også prædikanter – til at fortælle bibelhistorie – både for børn og voksne. "Jesus fortalte jo selv mange historier. Så vi har et fantastisk forbillede," opmuntrer hun. Her er hendes råd til, hvordan det kan gribes an.

• Vælg din beretning, og beslut dig for én pointe, som tilhørerne skal have med.

- Er du bange for at glemme pointen, så begynd med den.
- Læs beretningen flere gange, og skriv nogle få stikord, som du kan huske den på.
- Få inspiration til at skabe din historie ved at lytte/se/læse, hvordan andre gør – og ab efter!
- Gør din historie relevant i forhold til tilhørernes alder og forkundskaber.
- Beskriv sted, situation og

personer ved hjælp af alle sanser: smag, lyd, lugt og så videre, men:

- Lav ikke for lange historier med alt for mange detaljer.
- Vær selv til stede, eller vær én af personerne i historien.
- Øv dig først foran spejlet, øv dig igen foran én person, øv, øv, og øv!
- Brug hele din krop og din stemmes muligheder: råb, tal og hvisk.

• Tal højt og tydeligt og indtag rummet, når du skal fortælle.

- Aftal gerne på forhånd med en person om at være dit fixpunkt, hvis du bliver usikker eller hylet ud af den undervejs.
- Brug gerne humor. Når man griner sammen, bliver man åben og modtagelig.
- Investér i det! Og regn med, at du er træt i krop og sind efter en fortælling.

verden;

Annie Munch; Som korleder inden for kristent arbejde er man nødt til at involvere sig i teksten. Det er helt forskelligt og langt dybere end blot at arbejde med almindelig verdslig musik

Højdepunkterne

Da Annie Munch bliver spurgt om at nævne de største indtryk fra sit liv med korarbejdet, står oplevelserne i kø i form af en lang, lang række af indtryk både med børnekor og voksenkor, weekendstævner, store sommerkurser, korrejser, travle og spændende pladeindspilninger, udsendelser i Danmarks Radio. For eksempel:

- Da vi klatrede op ad de stejle klipper på en lille færøsk ø for at holde koncert i den sorte trækirke, hvor degnen slog på klokken og kaldte folk sammen.
- Koncerten i Ely Cathedral, hvor Ingolf akkompagnerede på et orgel langt oppe under hvælvingerne.
- Da pigekoret på aftenur sad ved Trevi-fontænen i Rom og sang.
- De store korkonkurrencer i Nordspanien med tusinder af sangere fra hele verden.
- De mange julekoncerter med pigekoret.
- De mange Allehelgenkoncerter med Cantus, hvor Kristi sejr over døden blev proklameret så stærkt – eller Johannespassionen, hvor frelsens pris blev levendegjort.
- En fortrolig samtale med en korsanger.
- En øvelse, hvor en sang pludselig blev udtrykt så levende.
- Da børnene i kirkekorret i søndags sang så smukt, at jeg blev helt bevæget.

50 år med dirigentstokken

Musikken har altid været Annie Munchs lidenskab. Hendes kor har fået betydning for mange børn og unge

AF BIRGER REUSS SCHMIDT

Da lærerparret Annie og Ingolf Munch i 1970 flyttede til Hillerød, fik Annie en opfordring til at overtage LM's pigekor i byen. Hun kom fra Haslev, hvor hun havde dirigeret et fint kor af voksne studerende. Og da hun havde mest lyst til at arbejde med voksne, sagde hun pænt nej med tilføjelsen:

"Men jeg kan da godt komme og hjælpe til ved et par øvelser."

De to øveaftener blev til 22 år med Hillerød Pigekor efterfulgt af 20 år med voksenkoret Cantus. Dertil mange år med Grønnevangskoret, Hillerød Kirkes kor og før den tid et utal af stævner i musikarbejdet i LM. Korarbejdet ikke mindst for børn har fyldt rigtig meget i hendes liv.

"Det er jo fantastisk at få lov at arbejde med helt unge stemmer. Det er så modtageligt et element at arbejde med," siger Annie Munch, der nu fylder 70 og dermed siger stop.

Dirigentens beslutning betyder også, at Cantus må lægge nye planer for fremtiden. I december sluttede koret sit virke med to store koncerter i Helligåndskirken i København og en afslutningskoncert i Hillerød Kirke i weekenden.

Vokset op med musik

Annie Munch er næsten vokset op med en dirigentstok i hånden. Som stor pige blev hun af sin far, Thomas Ewald, der var musiklærer på LMH, sendt af sted til Bethaniakoret med besked om, at hun skulle tage aftenens øvelse. Alle indvendinger blev fejjet af bordet, og det blev så begyndelsen til over 50 års meget aktivt virke med en dirigentstok i hånden.

Korarbejdet ud fra missionshuset Bethania kunne på en uge tælle 180 børn og unge fordelt på tre kor og blokfløjtegrupper, og hendes mand, Ingolf Munch, arbejdede med de store drenge i et orff-orkester. Dertil kom spændende opgaver som fritidsmedarbejdere i LM,

Annie Munch overtog Hillerød pigekor i 1970. Her ses koret i 1973.

både lokalt og rundt i landet med mange arrangementer, koncerter, ture i ind- og udland, pladeindspilninger med meget mere.

Scrapbogen fortæller om store stævner, der skulle planlægges omhyggeligt. Af og til var det nødvendigt at kontakte færdselspolitiet, når 300-400 børn skulle sikkert over gaderne. I Grundtvigskirken måtte man medbringe tilskuerstillads fra fodboldstævner, så de unge sangere kunne både ses og høres.

Musik er min lidenskab
I centrum for det hele stod Annes Munch med en ukuelig udstråling af energi.

"At forme og udtrykke musik har nok altid været min lidenskab. Energien kom helt af sig selv, men der skulle mobiliseres rigtig meget energi i de år, hvor der var fire små børn hjemme og et lærerjob at passe. Ofte tog jeg til stævneweekend næsten grædefærdig af træthed, men energien kom, når jeg stod foran de mange sangere.

Og så lægger hun heller ikke skjul på, at det høje tempo ikke havde været muligt, hvis ikke Ingolf og parrets fire børn havde involveret sig.

"Ingolf har skrevet tusindvis af noder – først i hånden og senere på computer. Men

alting har da en pris, og hele vores tilværelse har været præget af korarbejdet med nodeskrivning, oversættelser, dage med forberedelser til stævner, pladeindspilninger og ferier, der mest blev fyldt med musikkurser."

Korarbejde er mission

For Annie Munch har korarbejdet ikke kun handlet om musik. Det har også været en missionsopgave.

"Som korleder inden for kristent arbejde får man lov til at arbejde intenst med musikken, og man er samtidig nødt til at involvere sig i teksten. Det er helt forskelligt og langt dybere end blot at arbejde med almindelig verdslig musik," har hun erfaret.

Musikarbejdet har ført til mange samtaler igenem årene, og Annie Munch får stadigvæk hilsener, der fortæller, at årene i koret fik betydning for livet. Hun har forsøgt at arbejde med næsten alle, der ville være med – også når den musikalske standard var ringe.

"På et tidspunkt blev jeg bedt om at "kassere" en sanger, som nærmest forvirrede de andre, men inden jeg nåede så vidt, fortalte pigens mor mig, at de igen havde fået deres gang, hvor forkyndelsen lød, efter at datteren var med i koret –

så hun fortsatte naturligvis!"

Fuld af taknemmelighed

De hundredevis af mennesker, der har sunget i Annie Munch kor, vil være enige i, at hun har givet dem meget. Men hun oplever også selv at have fået meget.

"Korarbejdet har givet mig en masse arbejde, men også en dyb erkendelse og oplevelse af alt det materiale, jeg har fået lov at arbejde med. Der sidder tekster og musik prentet i mit hjerte, og jeg er forbundet med stærke menneskelige bånd til mange af dem, jeg har arbejdet sammen med."

Det er derfor med et vist vemod, hun nu stopper.

"Men jeg har jo selv valgt det, og nu må det være på tide, at andre tager over. Jeg ser tilbage på de mange år fuld af taknemmelighed og tak til Gud for al hans velsignelse."

Og for første gang i mange, mange år har Annie Munch nu ingen konkrete musikalske planer for fremtiden.

"Men måske får jeg lidt mere tid ved orglet eller klaveret nu. Og så har jeg jo også chancen for at tage mine børnebørn med til koncerter og lade dem opleve noget dejlig musik," siger hun.

Børnekor festival

1.-2. februar 2013
i Bethesda, Rømersgade 17,
København K

- For alle sangglade børn i 1. - 7. klasse
- To festivalkor: 1. - 4. klasse og 5. - 7. klasse
- Udendørs aktivitet
- Juniorhygge for de ældste
- Offentlig koncert lørdag d. 2/2 kl. 19.00

Program på www.imusik.dk/bkf eller bestil det hos Indre Missions Musiksekretariat, tlf. 8227 1215, musik@imh.dk

Tilmelding senest den 17. januar 2013

Arrangør: Indre Missions Musiksekretariat og Danmarks Folkekirkelige Søndagsskoler
Medindbydere: LM Musik og LM Kids

tyrkiet;

Doris Schmuki; Det er også for nemt. Bare at dele flyere ud til tilfældige forbigående. Vi bliver venner med folk, der kommer her

Kristen oase i muslimsk storby

I Tyrkiet er religion en naturlig del af det offentlige rum, så det er let at få en snak om tro

AF DITTE OLSEN

I bydelen Selcuk, det moderne Efesos, ligger apostlen Johannes begravet. Et par gader fra graven ligger St. John Cafe Shop.

På caféens vindue og markise er der to fisk og en oktagon – et kors i en cirkel. Det er nemlig en kristen café. Her kan man købe tyrkisk te, ispinde, sandwich – og kristne bøger og bibler. På tyrkisk, engelsk og tysk.

Fra Schweiz til Tyrkiet
Ægteparret Doris og Michäel Schmuki, som begge nærmer sig de 60 år, har drevet stedet siden 2006.

Han er tyrker fra Antiochia, og hun er schweizer. De mødte hinanden i Schweiz, og der boede de i mange år. Hun arbejder i hotelbranchen, mens han evangeliserer blandt tyrkisktalende i området.

At dele tro i Tyrkiet
I 2000 rykkede de så teltplæne op for at bosætte sig i hans fødeland.

Det er ikke forbudt for kristne at have erhverv i Tyrkiet. Det er heller ikke forbudt at fortælle om Je-

Doris og Michäel Schmuki brænder for, at det tyrkiske folk skal lære Jesus at kende som deres frelser.

sus. Men det er forbudt at lave offentlige kampagner, at missionere systematisk. Men som Doris Schmuki siger:

"Det er også for nemt. Bare at dele flyere ud til tilfældige forbigående. Vi bliver venner med folk, der kommer her."

Hendes øjne er levende, og

smilet er mildt, når hun fortæller de 35 LMH-elever, der er på stortur, om deres hverdagskristenliv i caféen.

"Naboerne ved godt, at vi er kristne. Og det ønsker vi også, at de skal vide. Her i Tyrkiet er Gud og tro ikke en privat sag, som det er i Europa. Når mennesker får tillid til os, er det let at få

en snak om åndelige ting. Spørgsmålet er, om vi griber anledningen."

Nød for sine landsmænd
Doris Schmuki fortæller på engelsk. Hendes mand, Michäel, kan kun tyrkisk og tysk. Han opfordrer gæsterne til at købe en film om Paulus' rejser, hvor der er

tyrkiske, arabiske og engelske undertekster.

"I kan jo se den selv, hvis I forstår engelsk. Men giv den til en tyrker, som I kender, hjemme i Danmark. I får særlig studenterrabat, og jeg vil give jer et tyrkisk Ny Testamente med i prisen."

På trods af ordene er det ikke en salgstale. Han er

bare evangelist. Og han brænder for, at hans eget folk skal lære Jesus at kende som deres frelser.

Vækst i konvertitter
Ægteparret Schmuki fortæller, at der siden Anden Verdenskrig er blevet flere kristne i Tyrkiet. Og siden 1980'erne flere konverterede muslimer, særligt i den vestlige del af landet. I storbyen Istanbul for eksempel er der nu cirka 5.000 mod en håndfuld i 1980.

I Østtyrkiet er det dog sværere at være kristen.

På køleskabet bag cafédisken hænger billeder af tre kristne mænd, som blev dræbt af fanatiske muslimer i 2007. To tyrkere og en tysk missionær. Det har berørt alle kristne i Tyrkiet. Men ægteparret Schmuki frygter ikke fremtiden.

"Måske bliver det sværere at være kristen i fremtiden, fordi den nuværende regering fremmer islam. Man kan for eksempel ikke blive ansat i statsforvaltningen, hvis man ikke er medlem af premierminister Erdogan's parti," siger Michäel Schmuki.

"Men Gud skal nok sørge for os."

Cafébesøg med et godt formål

Café-ejere var opmuntrede over besøg af LMH-elever

Det schweizisk-tyrkiske ægtepar Schmuki driver en kristen café i en storby i det vestlige Tyrkiet.

De er glade for besøg fra kristne turister, så cafémutter tryllede et middagsmåltid frem til 38 gæster, da LMH var på besøg i oktober.

"Vi har gerne sådanne besøg fra kristne kirker og grupper fra Europa. Det støtter vores arbejde og menighed, som er afhængig af donationer," siger Doris Schmuki og tilføjer smilende:

"Og vi er rigtig glade for, at I har haft så god tid her. Det er opløftende for os at tale med jer. Vi er jo så få kristne i Tyrkiet. Og vi håber, I beder

for os, når I kommer hjem."

Volontører er velkomne
Ægteparrets største bekymring lige nu er, at de gerne snart vil på pension og derfor ønsker at afhænde caféen. Men de kan ikke lige få øje på deres efterfølgere.

Til gengæld glæder de sig over, at et norsk ægtepar er flyttet til området for at hjælpe i caféen og menigheden.

"Vi tager også gerne imod unge mennesker som jer, hvis I vil komme her og arbejde frivilligt," siger Michäel Schmuki til de danske LMH-elever og fortsætter:

"Vi har et universitet i nærheden, hvor et team

fra vores kirke forsøger at stable noget kristent studentearbejde op. De kunne også godt bruge hjælp. Men vi kan ikke give jer løn."

Venskabsmission

En af eleverne, Nicoline Haahr Kristensen, følte sig ikke umiddelbart kaldet til at lægge et studieår i Tyrkiet, men mener, at man naturligvis også skal tjene Gud, mens man studerer.

"For mig blev cafébesøget en bekræftelse på, at det er over for vores personlige relationer, vi har størst mulighed for at forkynde evangeliet. Uanset hvor i verden vi bor," siger hun.

missionshistorie;

Lydia Jeppesen; Man kan først og fremmest missionere blandt jøderne ved at vise dem kærlighed

Jeg stiller gerne køerne i skudlinjen

Julesangen toner ikke nogen steder stærkere end i Israel, mente Lydia Jeppesen – en af LM's mindre kendte missionærer, der fik et usædvanligt liv

AF BIRGER REUSS SCHMIDT

"Er forsamlingen uensartet, så er sangen og glæden dog den samme. Her i kirken kan de alle sammen synge af fuld hals. Her tør de synge julesalmerne. Hjemme må de ofte nøjes med at læse dem eller gå og smånynde. Jeg tror ikke, at julesangen nogen andre steder toner kraftigere og mere bevæget, end den gør i kirkerne i Israel juleaften."

Det er den 55-årige sygeplejerske Lydia Jeppesen, der fortæller om julegudstjenesten i Jaffa i Israel i 1966. Det er ikke så let at fejre julen her i julens land. De jødekristne er spredt rundt i landet, og de må praktisere deres tro med nedrullede gardiner.

Men i kirken er der fest, og "mange til menighed finder man næppe mange steder. Her er folk fra mindst 20 forskellige nationer," skriver hun i Luthersk Missionsforenings blad Missionsvennen.

Travl og god jul

Da Lydia Jeppesen kommer tilbage til sin lejlighed i Tel Aviv, har hun travlt. Juleaften og juledag har hun ikke min-

dre end 65 gæster, som får smørrebrød, kager og kaffe.

"Det vil forstås, at jeg havde en travl jul, men en meget glad jul. Det er første gang, de har holdt jul hos mig, og de har fortalt det videre, så der allerede er flere, der har spurgt, om de må komme næste år. Jovist, julen er en fest, som har mulighed for at slå rødder i det jødiske folk," skriver hun til missionsvennerne i Danmark.

25 af gæsterne er kolleger fra Neve On hospitalet, hvor Lydia Jeppesen siden 1962 har arbejdet. Hospitalet har plads til 100 patienter, som både har "sindssyge og tuberkulose". Størstedelen har pådraget sig deres sygdomme i de tyske koncentrationslejre og bærer på frygtelige lidelseshistorier.

Mission via kærlighed

Alle på hospitalet er jøder undtagen danske Lydia, og det er her, hun søger at virke som missionær, selv om hun er ansat af den israelske stat. Hun afviser tanken om, at der ikke skal drives mission blandt jøder. Og det gør hun så ved at "færdes stille iblandt dem". Hun beder, vejleder og hjælper med bibler.

Lydia Jeppesen byttede No i Vestjylland ud med Jerusalem. Her set fra Davidsbyen.

Hvordan kan man missionere, spørger hun og svarer selv:

"Det kan man først og fremmest ved at vise dem kærlighed, og det er de meget taknemmelige for, og derefter samtale på tomandshånd."

På aften- og nattevagterne drøfter hun ofte religion med sine kolleger.

Fra No til Jerusalem

Lydia Jeppesens historie er usædvanlig. Hun blev født i No uden for Ringkøbing i 1911. I 1932 er hun elev på Luthersk Missionsforenings Højskole (LMH), og i 1935 begynder hun på sygeplejeuddannelsen i Esbønderup.

Hun har fra sin ungdom haft et kald til at blive ydremissionær, men føler sig ikke værdig til det. På et kursus for kommende missionærer på Diakonissestiftelsens menighedsskole "Marthabo" på Frederiksberg finder hun imidlertid afklaring.

I juni 1946 optages hun i Brødremenigheden (BDM), som LM dengang havde et tæt samarbejde med i international mission.

Hun ankommer til et spedalskhedshospital i Jerusalem den 13. juli 1946. Det er en overraskelse for de fleste, at søster Lydia, som hun nu kalder sig, skal arbejde i Palæstina i stedet for i Afrika. Men der var akut mangel på arbejdskraft i Jerusalem, hvor søstrene var nedslidte efter Anden Verdenskrig.

Brat opvågning

Arbejdet i Jerusalem er en brat opvågning for den unge sygeplejerske. Hun plages af klimaet, taler ikke arabisk og kender ikke kulturen. Behandlingen af de spedalske er vanskelig og tidkrævende. Den består alene i sårvask og lindrende pleje. Sygdommens udvikling er frygtelig. Hud og ansigt angribes af knuder, der opstår sår på

kroppen, og patienterne kan miste både lemmer og syn. Nogle får vejrtrækningsproblemer og dør ved kvælning.

I 1947 får de imidlertid adgang til medikamentet Diasone, der fører til, at en del patienter får det bedre.

Søstrene på spedalskhedshjemmet er kristne. De beder meget, holder andagt og gudstjenester og fejrer også kristne højtider. Det er især muslimske kvinder, som deltager i de frivillige arrangementer, mens mændene ikke bryder sig om det. Med tiden får søstrene kontakt til den skotske og den anglikanske kirke i byen.

Regner med Guds hjælp

Uden for hospitalets mure er Palæstina i opbrud. Terror og uro præger hverdagen i Jerusalem. Omkring oprettelsen af den israelske stat i maj 1948 er der krigshandlinger omkring hjemmet, der er udstyret med Røde Kors

flag. Alligevel er taget mærket af kugler og granatsplinter. Der er jævnligt granatnedslag på grunden, og en dag eksploderer en granat på første sal, netop som fem søstre forlader stedet. De slipper alle uskadt.

I et brev beskriver Lydia Jeppesen situationen, når de fire køer skal malkes:

"Når alt er roligt, er det ikke så slemt. Men når kuglerne ryger om ørene på en, er det jo ikke så morsomt. Jeg stiller gerne køerne, så de står i skudlinjen"

Andre missionærer forlader Jerusalem, og søstrene på spedalskhedshjemmet stilles frit til at følge dem. Men deres holdning er klar:

"Vi regner med, at Gud sender sine englehære til beskyttelse. Vi kan da ikke tage fra vores patienter!"

Associeret missionær

I 1951 afstår Brødremenigheden med vemod spedalskhedshjemmet til den israelske stat. Det er få, der er blevet døbt i Jerusalem. Blikket vendes nu mod Sikonge i Tanzania, hvor der i de kommende år opbygges et spedalskhedshjem. Søster Martha Pedersen rejser fra Jerusalem til Sikonge, mens søster Lydia bliver i Israel helt frem til 1981.

35 år i Mellemøsten blev det til, og selv om hun i de sidste 30 år ikke var på hverken BDM's eller LM's lønningliste, bevarede hun i alle årene kontakten til LM i Danmark.

Udtrykket "associeret missionær" blev første gang brugt i LM i 1982. Da havde Lydia Jeppesen allerede været det i 30 år.

Lydia Jeppesen

- Født 17. oktober 1911 i No
- 1932 Elev på Luthersk Missions Højskole i Hillerød.
- 1935 Begynder på sygeplejeuddannelsen i Esbønderup.
- 1946 udsendt til Brødremenighedens spedalskhedshjem i Jerusalem.
- 1951 Offentligt ansat sygeplejerske på spedalskhedshjemmet, som bliver overtaget af staten.
- 1955: Ansat på Government Hospital i Nazaret.
- 1962: Ansat på Neve On hospitalet i Tel Aviv.
- 1972: Pensionist i Tel Aviv.
- 1981: Pensionist i Ølgod
- Død 26. oktober 2005

Artiklen er skrevet på baggrund af studier i Lydia Jeppesens liv, som er foretaget af Carsten Primdahl Lorentsen, Fredensborg.

Hans arbejde kan læses i sin helhed på www.dlm.dk/tema/missionshistorie

Sangskriver Workshop

22.-24. februar 2013 i Hillerød

Her får du inspiration og undervisning af

Asbjørn Hansen
digter, musiker og folkekirkepræst
bl.a. skribent til flere af Signe Walsøes sange

Bjarne Knudsen
komponist, musiker og lærer - står bag en række af de populære sange i Fællessang

Tobias Trier
udøvende kunstner og underviser i sangskrivning på Det Rytmske Konservatorium

og musik konsulenter fra
Indre Mission og
Luthersk Mission

www.sangskriver.worshiptoday.dk
arr.: Musikafdelingerne i IM og LM

novelle;

Selv i dette dødsøjeblik var det de sprøde og spinkle harpestrenges klimpren, der gav genlyd midt iblandt de fuldt udtrukne basuners gravdybe toner

En himmelsk vekselsang

AF HENRIK GREEN HANSEN

"Hvorfor hygger vi os egentlig så meget?"

Spørgsmålet havde selvfølgelig spoleret den gode julestemning fuldstændigt. Men det var typisk for Viggo – verdens mest gammelkloge og irriterende lillebror.

"Hvad mener du?" havde moderen spurgt, men hun vidste godt, at det var endnu et forgæves forsøg fra hendes side på at redde familiehyggen omkring kalenderlyset.

Viggo var ikke sen til svaret: "Jeg synes bare, at når det her liv gælder Himmel og Helvede, så er det mærkeligt at sidde og bruge så meget tid på at spise klejner. Har vi så overhovedet fattet, hvad livet går ud på? Kan man så sige, at vi er Jesu disciple?"

Faderen lagde avisen fra sig og sukkede dybt og opgivende. Han skulle til at sige noget vredt, men et blik fra moderen standsede ham. De havde snakket om det mange gange før. Der kom sjældent noget godt ud af det. Den 11-årige knægt havde jo for så vidt ret. Og han var hverken til at hugge eller stikke i.

"Man bliver jo sindssyg, hvis man hele tiden skal forholde sig til sådan noget," havde faderen engang råbt. "Det tror jeg bare ikke er meningen!"

Men hvor var argumenterne? Viggo holdt på sit. Han var ikke, som 11-årige var flest. Han havde arvet det efter sin mormor, at han så syner. Syner fra Gud. Hvis man ellers kunne arve sådan noget. Det var jo ikke en sygdom. Og så alligevel ...

Martin, der ellers spillede rollen som den overbærende og ubekymrede storebror, kunne mærke, at han selv var ved at blive smittet af Viggos sygelige sind.

Men det værste var nu, at spørgsmålene fyldte så lidt. Det blev så overfladisk, det med dommedag. Hvor Viggo konstant levede med evigheden for øje, var Martin egentlig mere interesseret i at spille computer og komme væk. Væk fra Viggos væmmelige virkelighed.

Det lykkedes også ganske fint. Computeren var en god ven. Men når hjernen så hen på aftenen var blevet opløst i action, og dynen kaldte for tredje gang, så kunne det ske, at en ukendt, syngende angst for hen over ham, og så blev det pludselig koldt om hjertet.

Det var en nat efter sådan en aften, han havde fået drømmen ...

Det var buldermørkt i starten. Delvist inde på værelset. Delvist ude ved hyrderne på marken. Så flængedes himlen. Og med et var der en

ILLUSTRATION: SARA HOLM

hærskare af engle, som ... ja, hvad gjorde de? Det var, som om de var splittede. Nogle sang, som de skulle: "Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker, med Guds velbehag!" Åh, det var skønt at høre på de engle.

Men englene i den anden halvdel af himmelrummet gav et mærkeligt akkompagnement. De spillede basun til jubelsangen. Domsbasuner! De sidste basuner! Tonerne var mørke, dystre og skærende. Og sangen gik med isnende skarphed ind i hjertet. Det var som stemmer af frygt og uendelig pine.

Men mærkeligt nok: De overdøvede ikke hinanden. Englene på den højre side sang så vidunderligt om fred på jorden, samtidig med frygtbasunernes gjalden på den venstre side; men tonerne smøg sig ligesom ind mellem hinanden uden at skade hinanden.

"Som bedrøvede," gungrede det fra venstre. "Dog altid glade" jublede det fra højre. "Som døende" lød det fra englene mellem basunerne. "Og se, vi lever!"

Se, vi lever, se, vi lever, se, vi lever! Det var alligevel jubelsangen, som fyldte himmelrummet.

Noas ark gled forbi på det blå-

gende stjernetæppe. De sad i sofahjørnet og hyggede derinde. Men på arkens tag begyndte de første tunge dråbers ubarmhertige rytme at dunke. Noa og familien vidste, hvad det kunne betyde. Og sorgen og frygten lå ligesom under den hjertelige hygge. De prøvede ikke på at flygte fra den.

Det var vist Jafet, der sad med foldede hænder. Måske var det bare den naturlige håndstilling for ham. For samtidig var der et smil, der spillede på hans læber. Der var denne uendelige glæde og lyksalighed, der strømmede fra alles ansigter. Der var noget som en lille palmegren fra Paradisets have i hver af deres hjerter, og ud ad øjnene viftede den sin fred med milde vinde.

"Os er i dag en frelser født," sang de. "Han er Kristus, Herren."

Kam kærtegnede sin hustru med den ene hånd og arkens solide vægge med den anden. Hun kiggede på ham med et taknemmeligt smil og krøb tættere ind til ham.

Men dråbernes voldsomme dunken tog til. Noa rejste sig brat fra lænestolen, slog gardinet til side og kiggede oprevet ud mod den synkende verden.

Derude i det skrigende kaos var nu pludselig de to englekor forenet i et unison omkvæd: "Jorden går under – jorden går under!" lød det i taktfast uafvendelighed.

Underligt nok. De sang den samme tekst og på samme melodi. De så de samme vandmasser stige brølende op mod himlen, som de sidste kraftfulde krampetrækninger fra et kæmpedyr, vridende sig i vanvid og fortabelsesgru.

Men selv i dette dødsøjeblik var det de sprøde og spinkle harpestrenges klimpren, der gav genlyd midt iblandt de fuldt udtrukne basuners gravdybe toner. Og midt blandt harpernes hosianna-rapsodi fremtrådte på den forunderligste løber af grangrønne palmegrene med ét en skikkelse, der så ud som et lam, der var slagtet. Fra hans side flød en blodrød strøm, mens han i majestætisk triumf skred fremad i det funkklende krystalhav mod en trone, der udspyrede lyn og brag og torden. Lyset tog til og tog til i styrke.

Men så var værelset der igen. Det var, som om lysglansen måtte vride Martins lukkede øjenlåg op; de kunne ikke bære at omslutte en

sådan kraft. Lyset måtte videre. Det måtte ud at skinne, hvor der endnu var knugende mørkt.

På listefødder gik han op ad gangen.

"Nu skal jeg fortælle dig det, Viggo," hviskede Martin, mens han ruskede sin lillebror vågen. "Vi hygger os – fordi jorden snart går under!"

Viggo skulle til at protestere.

Men så kiggede han underligt på sin storebror. Der var noget som et genkendelsens lyn imellem dem. Det her var ikke pjat. En taknemmelighed skyllede ind over knægten med det ugledede hår, idet han tog fat om sin storebrors åbne hænder og lukkede dem sammen.

"Men så skal vi også hygge os rigtigt," sagde han.

Martin smilede og var stille lidt. "Glædelig jul!" sagde han, mens han rystede svagt på hovedet.

"Og glædelig dommedag!" tilføjede Viggo.

"Takket være Lammet," hviskede Martin. Bedre end at sige godnat igen.

"Ja, takket været Lammet!" Viggos øjne strålede mod nakken af storebroderen, som på sine bare tæer listede ned mod værelset og den bløde vinterdyne.

andagt;

Satan vandt et slag, men ikke krigen: På selve syndefaldets dag, hvor Satan viste sig som en slange, proklamerede Gud over for ham, at han til sidst vil blive besejret

Jul er krig på liv og død

Julen forkynnder for os, at det lille barn er stærkere end Satan. Det gælder også i dag

AF BIRGER REUSS SCHMIDT

Juleevangeliet i Johannes Åbenbaring kapitel 12 er ikke glansbilledromantik, men blodig krig.

Her er ikke "et lille barn så lysteligt" eller en okse, der "kysset barnets fod". Her er der kamp på liv og død mellem Gud og Satan. Det er julen set fra himlens perspektiv.

Dragen og barnet er hovedpersoner

De to hovedpersoner er dragen og barnet.

Dragen er Satan selv, og han skildres som et frygteligt uhyre med syv hoveder, ti horn og syv kroner. Det udtrykker hans magt og styrke.

Barnet er Jesus. Hans jernscepter er der profeteret om i Salme 2, og Esajas forudså hans magt og herredømme i kapitel 9,5:

"For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre."

Den store krig mellem Gud og Satan

Den store krig i denne verden er kampen mellem Gud og Satan. På syndefaldets dag vandt Satan et afgørende slag.

Han lokkede mennesket til at synde mod Gud, og det førte forfærdelige konsekvenser med sig:

Gustave Dorés kobberstik "Satan bliver kastet ud af Himlen og styrtet i Helvede".

Mennesket blev skilt fra Gud og kærligheden mellem mennesker blev vendt til egoisme og selvoptagethed. Også naturen blev dødsmerket af syndefaldet.

Menneskets bestemmelse var herefter ikke længere en evig herlighed i harmoni og kærlighed hos Gud, men en evighed under Guds vrødet og dom i fortabelsen.

Satan vandt et slag, men ikke krigen: På selve syndefaldets dag, hvor Satan viste sig som en slange, proklamerede Gud over for ham, at han til sidst vil blive besejret:

"Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes.

FOTO: DARKCLASSICS.BLOGSPOT.COM

Hendes afkom skal knuse dit hoved, og du skal bide hendes afkom i hælen" (1 Mos 3,15).

Satans kamp mod barnet

Gud erklærede krig mod Satan, og Satan tog kampen op. Som teksten beskriver det: Han søgte at sluge barnet, der skulle fødes. Historien er fuld af konkrete begivenheder,

hvor Satan har forsøgt at ødelægge Guds frelsesplan:

Egypterkongen Farao, der befaler, at alle israellitiske drengebørn skal myrdes.

Babylonerkongen, der jævner Jerusalem og Salomos pragtfulde tempel med jorden og fører folket i exil.

Herodes, der befaler, at alle drengebørn under to år i Betlehem og omegn skal myrdes.

Den åndelige virkelighed bag disse begivenheder er, at Satan fører krig mod Gud og søger at forhindre ham i at realisere sin frelsesplan. Satan vil holde os mennesker fast i den syndens og dødens verden, som blev syndefaldets konsekvens.

Jesu liv er den store kulmination på krigen
Men Satans angreb mislyk-

kedes. Og da tidens fyldte kom, fødte Maria Guds søn. Guds frelsesplan blev realiseret.

Her i åbenbaringsbogens profetiske perspektiv er Jesu fødsel og himmelfart én begivenhed. Det er opfyldelsen af profetierne om Messias.

Jesu fødsel, liv, død, opstandelse og himmelfart er kulminationen på Guds krig mod Djævelen.

Kristus er både det lille barn i krybben og den usle mand på korset – og han er den evige sejrherre!

Nok blev han "bidt i hælen", men slangens hoved blev knust!

Krig i himlen - ikke kun på jorden

Johannes beskriver også, hvordan den åndelige krig ikke kun føres på jorden, men også i himlen. Ærkeenglen Mikael strider med den faldne engel, Satan.

Det er voldsomt og uhyggeligt, men det ender med Satans fald. Han bliver styrtet til jorden.

Det centrale er, at Satan er besejret ved lammets blod!

Jesus så det selv ske: "Jeg så Satan falde ned fra Himlen som et lyn" (Luk 10,17).

Sejrsbudskabet lyder: "Nu er frelsen og magten og Riget vor Guds og herredømmet hans salvedes" (Åb 12,10).

Syndefaldets konsekvenser er brudt. Frelsen er en realitet, og den brudte relation til Gud er genoprettet. Gud giver evigt liv til enhver, som tror på Jesus.

Og et stort tegn viste sig på himlen, en kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder og med en krone af tolv stjerner på sit hoved. Hun skulle føde, og hun skreg af smerte i sine fødselsveer.

Og der viste sig et andet tegn på himlen, en stor ildrød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Dens hale fejede en tredjedel af himlens stjerner bort og styrtede dem ned på jorden.

Dragen stillede sig foran kvinden, der skulle føde, for at sluge hendes barn, så snart hun fødte.

Og hun fødte en søn, en dreng, som skal vogte alle folkeslagene med et jernscepter. Og hendes barn blev borttrykket til Gud og hans trone.

Men kvinden flygtede ud i ørkenen; dér har hun et sted, som Gud har gjort rede til hende, for at hun kan få sin føde dér i tolv hundrede og tres dage.

Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle gik i krig med dragen, og dragen og dens engle tog kampen op, men kunne ikke stå sig, og de havde ikke længere deres plads i himlen. Den blev styrtet, den store drage, den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan, og som forfører hele verden – styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den.

Og jeg hørte en høj røst i himlen sige:

Nu er frelsen og magten og Riget vor Guds og herredømmet hans salvedes, for vore brødrers anklager er styrtet, han som dag og nat anklagede dem for Gud.

De har besejret ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord.

De havde ikke livet for kært til at gå i døden.

Så fryd jer da, himle, og I, som har bolig i dem!

Men ve over jorden og havet, for Djævelen er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at hans tid er kort.

Da dragen så sig styrtet ned til jorden, forfulgte den kvinden, der havde født drengen. Men kvinden fik givet den store ørnens to vinger, så hun kunne flyve ud i ørkenen til sit sted; dér fik hun sin føde én tid og to tider og en halv tid i sikkerhed for slangen. Men slangen spyede en hel flod af vand ud af sin mund efter kvinden, for at hun skulle rives med af floden. Men jorden kom kvinden til hjælp og åbnede sit gab og slugte den flod, som dragen spyede ud af sin mund. Og dragen rasede mod kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes øvrige børn, som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd. Den stillede sig på havets bred.

Johannes Åbenbaring 12,1-18

tro;

Gert Svendsen; Disse vers er jul og påske i et. De beskriver Guds kærlighed fra begyndelsen og til enden

Juveler i Guds øjne

AF HENRIK P. JENSEN
VAMDRUP

"Herren deres Gud vil frelse dem på den dag, de er hans hjord, hans folk, ja, de er funkulende juveler i hans land. Hvor er det godt og skønt: Kor-net får de unge mænd og vinen de unge piger til at trives" (Zak 9,16-17).

En dag forandres alt. Når sejren er vundet, kommer freden. Alle de frelste skal være en fryd for øjet, som funkulende stene i en kongekrone. Vi skal funkule i det land, Gud har givet os. Mad og drikke, unge mænd og piger symboliserer

friskhed og trivsel – altså en blomstrende velsignelse.

Med voksende begejstring omtaler Herren sine: "de er hans hjord, hans folk, ja, de er funkulende juveler".

En juvel er en ædelsten forarbejdet af en juvelér, så den funkler på sin helt unikke måde.

Gud giver ikke op

Lige nu er vi som leret i pottemagerens hænder: "Når det kar, som pottemageren var i gang med at forme af ler med hånden, mislykkedes, lavede han det om til et andet kar, som han nu ville have det" (Jer 18, 4).

Gud giver ikke op, for han vil frelse. "Han friede os ud af mørkets magt og flyttede os over i sin elskede søns rige" (Kol 1,13).

I hans handlende hænder forvandles leret med Jesu glans til funkulende juveler.

Vi er udvalgt til evigt at være genstand for hans kærlighed og hans blik: "For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed" (Ef 1,4).

Gud retter blikket mod mig

Gud har simpelthen som mål, at vi skal blive en fryd for hans øjne og hans blik værdigt. Det gør noget ved os.

"Jeg retter mit blik mod dem, så det bliver til lykke, jeg fører dem tilbage til dette land. Jeg bygger dem op og jævner ikke med jorden, jeg planter dem og rykker ikke op med rode" (Jer 24,6).

Tænk sig, at Gud på grund af Jesus vil rette sit blik mod mig. Når det sker, så bliver det til lykke for mig, for hvor er det godt og skønt, at jeg i Jesus bliver en funkulende juvel i Guds øjne.

mit bibelvers;

"Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os: at Gud har sendt sin enbårne søn til verden, for at vi skal leve ved ham. Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder" (1 Joh 4,9-10).

At finde et enkelt vers i min bibel, som er mere værd en andre, synes jeg er meget svært, idet jeg gennem livet har oplevet mange vers, som til hver sin tid har givet trøst og opmuntring i forskellige situationer.

Jesus blev født ind i denne verden, af kærlighed til dig. Han åbnede en dør ind til en ny himmel en ny jord for dig og mig.

Disse vers er jul og påske i et. De beskriver Guds kærlighed fra begyndelsen og til enden. Nu tager vi så julen, der hvor Gud aktive-rede første del af frelsesplanen.

Han ønsker at du skal få lov til denne jul at mærke hans nærvær, mærke at han netop for din skyld kom til jord. Han ønsker at du skal tilbede og lovprise ham, ophøje hans Hellige navn.

Rigtig glædelig Jul.

Gert Svendsen
Frederikssund

mit liv med Jesus;

Kæmper med at tro

Store beslutninger opleves angstprovokerende og udfordrende for troen

AF OLE SOLGAARD

"Spørg en, der er mere from og vellykket end mig!"

Sådan er den umiddelbare reaktion hos Dina Hessellund Miltersen, da hun bliver opfordret til at fortælle lidt om sit liv med Jesus.

For hende er troen en stadig kamp. Hun oplever den især som kamp, når hun kastes ud af "sikkerhedszonen".

Angstprovokerende omvæltninger

I øjeblikket står den 38-årige hjemmesygeplejerske midt i nogle store omvæltninger i sit liv, som i en eller anden grad opleves angstprovokerende, og som udfordrer hendes tro.

For to år siden blev hun gift med Jens, og de ser nu frem til den glædelige begivenhed at få et barn inden længe. Samtidig har de solgt huset i Aabenraa – uden at vide, hvad de så skal flytte ind i, forhåbentlig med et nyt familiemedlem.

"Det kan give mig søvnløse nætter. Vi har jo været nødt til at sige A først, uden at kunne se, hvor B er, og uden at vide, hvordan vi kommer til B. Så for mig er det en daglig kamp at tro på, at vi har en hyr-

Selvom Dina Hessellund Miltersen lever i troen på, at Jesus er hendes hyrde, mærker hun alligevel også frygt og uro.

de, der leder os til det allerbedste," siger Dina Hessellund Miltersen.

Det er sådan set for dumt, for jeg ved jo godt ...

Måske handler kampen om at slippe kontrollen og styringen af sit liv – og stole på Gud. Og det er en tilbagevendende udfordring, selvom hun har mange tidligere erfaringer af, at Gud har styr på tingene.

"Når jeg før har kastet mig ud i noget ukendt, hvor jeg ikke har vidst, hvor og hvordan det ville ende, så har Gud været med mig, og tingene er faldet på plads. Så det er sådan set for dumt, at jeg

FOTO: OLE SOLGAARD

har svært ved at tro på ham. Jeg ved jo godt, at han altid vil det bedste for mig," fortæller den potentielt hjemløse, der før har rykket teltplæne op for at flytte helt til

Israel – og helt til København.

Hviler i Guds løfter - trods alt

Dina Hessellund Miltersen henvi-

ser til Romerbrevet 4, vers 21, hvor der står, at "det, som Gud har lovet, har han også magt til at gøre." Det står i sammenhæng med beretningen om Abrahams tro, som hun har fundet stor opmuntring i.

"Det var ikke nemt for Abraham. Fra fornuftens synsvinkel var det umuligt, at han skulle blive stamfar til et stort folk. Men han troede 'med håb imod håb'. På samme måde må jeg tro på Guds løfter i stedet for at se på mine egne ressourcer."

"Selv når tingene ser ret tågede ud for mig, og jeg ikke ved, hvilke skridt jeg skal tage, så ved jeg, at Jesus er min hyrde. Men selvom jeg lever i den tro, så mærker jeg alligevel også frygt og uro.

"Når jeg kigger indad – på min egen tro – så ser den ikke særlig livskraftig ud. Men Abrahams eksempel udfordrer mig til i stedet at kigge på Guds løfter, Guds trofasthed og Guds almagt. Jesus har jo sagt, at han vil være med mig alle dage indtil verdens ende."

Og det hviler hun i – trods alt.

Siden artiklen blev skrevet, har Dina og Jens Miltersen fundet og købt et nyt hus (red.).

anmeldelser;

Slet ikke så ringe

BOGANMELDELSE
AF LEIF BACH KOFOED

**Peter Aage Bak:
Dumheden - og velsignelserne
Lohse 2012**

336 sider - 249,95 kroner

Bogen indgår i serien om og af en række mere eller mindre kendte folk, som skriver om deres liv og virke.

På bogens bagside skriver sognepræst Frede Møller, at forfatteren er "en helt almindelig pensioneret sognepræst fra Bornholm", og så fortsætter Frede Møller: "Helt så almindelig er han nu ikke."

Anmelderen, som har kendt forfatteren i mange år, kan bekræfte påstanden. For nu at forsætte i typisk Peter Aage Bak-sprog: "Det er der forresten ikke mange, der er."

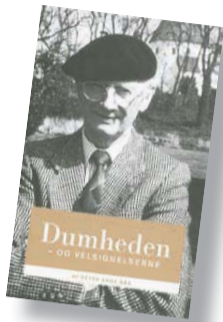
Bogen er fyldt med mere eller mindre væsentlige detaljer, småkommentarer og filosoferinger, og en del kan man læse meget hurtigt hen over, mens man søger efter kerner og væsentligheder, som der også er en del af.

Der antydes en skuffelse over, at det ikke lykkedes at prædike kirkerne fulde og en uforståenhed over, at også missionsfolkene viste sig ikke at være så trofaste kirkegængere, som præsten kunne ønske sig og kunne have grunde til at forvente.

Noomi, hans kone, spiller en meget betydelig rolle i Peter Aages liv, ligesom hendes formiddagskaffe med boller gør det for kirkelivet i Olsker. Utallige fra sognet, indland og udland har siddet med ved bordet.

For læsere, som gerne vil lære Peter Aage Bak og et præsteliv at kende, er bogen en god julegaveide.

Den er – for nu at bruge et citat fra bogen: "I sig selv vel slet ikke så ringe!"

Udfordrer menneskesynet

FILMANMELDELSE
AF KAJA LAUTERBACH

**De urørlige
Olivier Nakache og Eric Toledano**

Biografpremiere 22. november 2012

Mange mennesker tænker, at livet er for kort til franske film. De kan virke langsomme, kedelige og intellektuelt skæve. Det gælder imidlertid ikke komedie-dramaet *De urørlige*, der er baseret på en virkelig historie.

Phillipe er mangelionær, bor i Paris' fineste kvarter og er lam fra halsen og ned efter en paraglidingulykke. Da han skal ansætte en ny hjælper, går jobbet til Driss, der er arbejdsløs, småkriminell og bor i en forstadsghetto.

Adskillige af de øvrige ansøgere er fagligt set langt mere kvalificerede, men de er også meget forudsigelige. Philippe savner forandring i hverdagen og overrumples af Driss' sarkasme og befriende mangel på medlidenhed.

De to mænd kunne dårligt være mere forskellige, men de oparbejder et usædvanligt venskab, som kommer til at udfordre deres respektive verdensbilleder.

Det er netop det, der er filmens styrke. Mange af

de situationer, der kunne opfattes som pinlige, er skildret, så latteren runger i biografens salen.

Derved får filmens publikum også udfordret deres menneskesyn. For under latteren ligger alvoren og

åbner for spørgsmålet: Hvordan ser jeg på det menneske, der ikke er som mig?

Er det "en tilstand", jeg skal omfatte med medlidenhed, eller et det et menneske med samme behov og ønsker som mig selv?

Bliv volontør i international mission.
Læs mere: www.dlm.dk/stilling-som-volontoer

PSYKOTERAPEUTISK BEHANDLING
v/ Connie og Mads Noer, Munkeparken 115, 6240 Løgumkloster

Samtalerapi - individuel, par, familier
Personalerådgivning - supervision, coaching, undervisning

Lokaler i - Esbjerg, Kolding, Løgumkloster

Tlf. 74744649 · E-mail: noer@familieterapeuter.dk
Hjemmesiden: www.familieterapeuter.dk

Vi har mere end 15 års erfaring på området!

Medlem af psykoterapeutforeningen MPF

WWW.KRISTNE-GYM.DK

Bliv student
det rigtige
sted!

KG Det Kristne Gymnasium

En god og - lidt for - høflig dialog

BOGANMELDELSE
AF PETER SØES

Benedicte Hammer Præstholm og Jens Ole Christensen:
To om tro - Kristendommens modsætninger mødes
Bibelselskabets Forlag 2012

192 sider - 249,95 kroner

To om tro er en samtalebog. De to, der har ordet, er Jens Ole Christensen, generalsekretær i LM, og Benedicte Hammer Præstholm, ph.d.studerende og præst i Møllerup Valgmenighed. De er begge medlemmer af folkekirken, men står – som omslagsteksten siger – i hver sit modsatte hjørne af den. Og så var de begge medlemmer af Kirkeministeriets udvalg fra 2010 om homoseksuelle parforhold, og kender vel hinanden derfra.

Bogen har tolv kapitler med hver sit emne. Hvert kapitel består af fire tekster i brevform: først et essay af den ene forfatter, som den anden så kommenterer i en lidt kortere tekst. Så får den første forfatter ordet igen, denne gang endnu kortere, og til sidst den anden forfatter. Idéen med denne form er selvfølgelig at fremme dialogen, og det er let at forestille sig processen med mails frem og tilbage gen-

nem det år, det har taget at skrive bogen.

Begge forfattere skriver flydende, og bogen er let læst. Emnerne er alle nogle, som enhver kristen leder jævnligt bliver spurgt til, og jeg forestiller mig, at de svar, forfatterne giver, er nogle, de har givet mange gange. I det store og hele er jeg enig i, hvad Jens Ole Christensen skriver, og jeg synes, han gør det godt. Jeg tror ikke, der er nogen i den bibeltro lejr i Danmark, som ville kunne gøre det bedre. Selv hører jeg næppe til bogens målgruppe, men jeg kan håbe (og bede om), at de mange gode pointer og iagttagelser, både i bibelteksterne og i menneskelivet, vil kunne bruges af de læsere, der gør – det vil sige folk, der er nysgerrige i forhold til troen uden selv helt at vide, hvor de står. Og som sikkert ofte læser samtalebøger, end

de læser *Tro & Mission*.

Alligevel sad jeg med en lidt uforløst fornemmelse efter endt læsning. Al denne dialog! – men uden at nogen af forfatterne flyttede sig. Tydeligt har begge nogle yndlingsemner, de gerne vil bringe op, og nogle modargumenter, de kender så meget til hudløshed, at de fra starten har garderet sig i deres formuleringer. Det er en ærlig sag. Men hele bogens set-up (sammen med den meget venskabelige tone) gav mig alligevel en følelse af, at formen på en eller anden skygger for, hvor alvorlige modsætningerne mellem forfatterne faktisk er.

Jeg prøvede forsøgsvis, om jeg kunne forestille mig Luther og hans modstander på reformationstiden, Zwingli, udgive en samtalebog i en så høflig og dialogisk stil. Det kunne jeg ikke ...

debat;

Kamma og Arne Puggaard; Det er på tide at finde nye former for indsamling og for alvor tage de moderne fundraisingværktøjer og -metoder i brug

Debat er spalten, hvor læserne kan komme til orde og er dermed udtryk for skribentens egen holdning. Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte indlæg, der fylder mere end 2.000 anslag inklusive mellemrum.

» Soma Biblia længe leve! - lad os oprette en støttegruppe

AF KAMMA OG ARNE PUGGAARD
ALLERØD

Vi har haft et par søvnløse nætter, siden det blev oplyst i Tro & Mission, at der skal spares over en million kroner på missionsarbejdet i Tanzania, og at det blandt andet kan få alvorlige konsekvenser for Soma Biblia (SB). Det gør os meget bekymrede!

Krisen kradser - også i LM, og der skal nødvendigvis spares. Men det må bare ikke blive på bekostning af SB's fortsatte beståen!

Vi har besøgt Tanzania flere gange og oplevet SB's store betydning for evangeliets udbredelse:

Folk står i kø for at købe bibler og kristen litteratur. Traktater studeres med stor interesse. Muslimer møder evangeliet. Børnene er jublende glade for TWENDE - det eneste kristne børneblad i Tanzania.

Volontørarbejdet er en fantastisk fødekæde for missionen: Stærkt engagerede unge på bogtoure og hårdtarbejdende danske og tanzaniske medarbejdere. Mange års slid og slæb for at skabe gode bygningsmæssige faciliteter. Dette unikke og frugtbare missionsarbejde skal bare fortsætte - og bør ekspandere!

Soma Biblia vil efter vores opfattelse i mange år fortsat have brug for massiv økonomisk og administrativ hjælp. Ellers er vi bange for, at det hele kan bryde sammen.

De gamle trofaste LM-missionsfolk, der loyalt har støttet YM-arbejdet med store bidrag og testamentariske gaver er en uddøende race.

Det er derfor på tide at finde nye former for indsamling og for alvor tage de moderne fundraisingværktøjer og -metoder i brug. Måske er tiden inde til at decentralisere og eventuelt privatisere visse områder af LM's internationale mission?

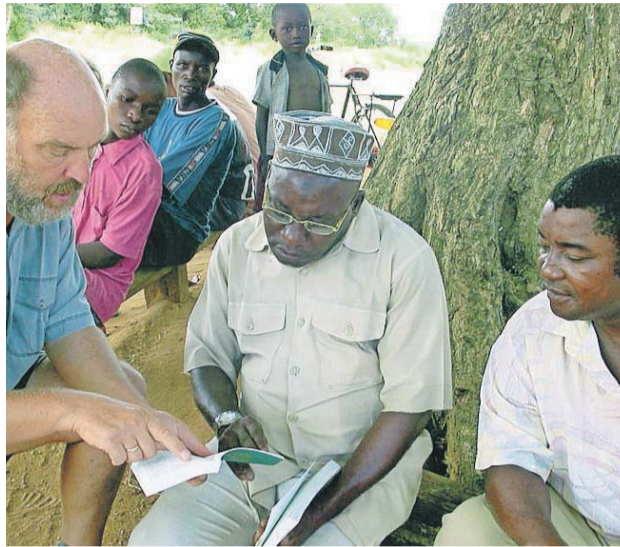

FOTO: PUGGAARD

Derfor foreslår vi, at der i forståelse med LM etableres en støttegruppe *Soma Biblias Venner*, der har til formål at tilvejebringe økonomiske midler og andre resurser, som kan sikre SB's fortsatte drift og ekspansion.

I dag skal indsamlinger være projekt-relaterede. Folk ønsker at vide ret præcis, hvad deres bidrag går til. Man vil se og høre resulta-

ter. Blive personligt engageret. Få en hjertesag.

Soma Biblia er et helt unikt missionsprojekt med et klart formål og budskab: *Læs Bibelen!*

Det er nemt at forstå og markedsføre over for både fonde, firmaer og privatpersoner - også uden for LM's medlemsrækker. Så det behøver ikke nødvendigvis at gå ud over LM's mange øvrige missionsaktiviteter.

Derfor: *Soma Biblia længe leve!*

» Guds gode hånd i det onde

AF PETER OLSEN
HILLERØD

Der er i Bibelen en tæt forbindelse mellem Gud som skaber og som opretholder af det skabte.

Ligesom intet bliver til af sig selv, sådan består intet i kraft af sig selv. "Han bærer alt med sit mægtige ord," læser vi (Hebr 1,3).

Dette betyder ikke bare, at alt består, fordi Gud har besluttet det. Men det er Guds aktive nærvær i og gennem det skabte, "der giver alle liv og ånde og alle ting" (ApG 17,25).

Fordi vi ikke ser Gud direkte, kommer vi let til at tænke, at han har givet det skabte kraft til at eksistere i sig selv, og at han nu opholder sig et andet sted, kaldet Himlen.

Men sådan skal vi ikke tænke om den allestedsnærværende Gud.

Til Jeremias siger han: "Er det ikke mig, der fylder både himmel og jord?" (Jer 23,24).

Uden Guds aktive nærvær i, med og gennem alle ting,

ville intet kunne eksistere, ingen tanke ville kunne tænkes, og ingen handling ville kunne udføres.

Det er denne forståelse af skabelsen, der får Prædikerens til at sige: "Vær lykkelig på lykkens dag og indse på ulykkens dag, at den ene såvel som den anden er skabt af Gud" (Præd 7,14).

Oftentimes er det vanskeligt at forstå Guds tanker og veje. Men når vi ved, at han er god og har gode hensigter med alt, kan vi lære at hvile hos ham uanset vore omstændigheder.

Så bliver det ikke håbløst, men netop hvile, at sige om Gud: "Han som gør alting" (Præd 11,5).

Med denne sætning opgive vi at forstå Gud. Til gengæld kan vi først da synges med fuld frimodighed:

*Giv, jeg må, hvad end mig møder,
se, det kommer alt fra dig
og at intet mig tilstøder,
som ej tilmålt er for mig.*

(Åndelige Sange og Salmer nummer 437 v.4).

» Opfordring til DBI's styrelse: Genovervej svaret til Peter Olsen

AF POUL FRIIS
TARM

Jeg vil gerne udtrykke min glæde over Jørgens Sejergaards (JS) klare udtalelse mod Peter Olsens (PO) forsynslære (Tro & Mission den 7. december). En lære som PO jo aktualiserede ved at anvende den på Utøya-massakren.

JS har ret i, at kernen i debatten er, om Gud tog initiativ til Breiviks massakre. Ville Gud den massakre?

Selv om PO har dæmpet sine formuleringer, så kan jeg ikke se andet end at hans tanker i T&M den 23. november indebærer et "ja" til dette spørgsmål.

Citat: "Når et menneske dør er det altid Gud der afbryder livet i den time og på den måde (mine kursiveringer), som han har fastsat".

Gud havde altså fastsat, at ofrene på Utøya skulle dø, da det skete - og at det skulle ske på den måde, det gjorde. PO fastholder altså helt klart, at massakren på Utøya var efter Guds vilje!

For mig virker det, som om Børge Haahr Andersen (BHA) ikke gør sig dette klart (T&M den 7. december). Han giver en meget nedtonet gengivelse af PO's tankegang, ved at sige, at Gud var med i det, der skete på den måde, at han gav livet til voldsmanden Breivik, så han kunne udføre sine handlinger.

I den forstand er Gud med i alt, som sker. Jeg - og uden tvivl også JS - er helt enig i det, BHA her siger.

Det er med andre ord at sige, at Gud tillod, at det skete. Han kunne jo let have hindret det ved at tage Breiviks liv før massakren - og det valgte Gud ikke at gøre.

Så, jeg er helt enig med dig, Børge. Problemet er blot, at du for mig at se udlægger PO forkert. Han siger ikke blot, at Gud tillod massakren, og at han var med i den. Han siger simpelthen, at Gud ville den!

Jeg håber meget at, BHA og DBI's styrelse vil genoverveje dette. For som JS siger, så får det store konsekvenser for Gudssynet, om vi udtrykker os på den ene eller den anden måde.

leder;

Fællesskab i lovsang

ER DER NOGET der kan skille vandene i de kristne fællesskaber, så er det synet på sang og musik og ikke mindst begrebet lovsang. Der er i nogen grad tale om en generationskonflikt, men det rækker videre end det.

Fra den ene side efterlyser man stadig nye tekster og ny musik. De gamle tekster er ikke til at forstå, og den gamle musik er ikke tidssvarende, mener man.

Fra den anden side siger man fra over for en stor del af den nye lovsang. Teksterne er for tynde, og sangene er ikke til at lære. Og hvorfor skal der spilles så højt, spørger man.

Der er ofte langt fra den ene part til den anden, og situationen er derfor en stor udfordring for de kristne fællesskaber og helt konkret for den, der har ansvaret for at lede mødet eller gudstjenesten.

Skal man vælge sange til den ene eller den anden gruppe? Eller skal man vælge lidt af hvert?

STUART TOWNEND EFTERLYSER i artiklen på side 6 i denne avis mere substans og større sangbarhed i den nye lovsang. Det er et helt berettiget anliggende, som han selv har arbejdet intenst med. At mange af hans sange er at finde i den seneste udgave af Fællessang - og også vil være det i den kommende fællessangbog - er et meget konkret udtryk for en positiv udvikling i LM, som også Lars Frederiksen gør opmærksom på.

Stuart Townends hovedanliggende er, at man skal sikre alsidigheden i de sange, vi synger. Der skal både være sange med et solidt læremæssigt indhold til hjernen og sange med et lettere indhold til hjertet. Der skal både være sange i en klassisk musikstil og i en mere moderne stil.

I den henseende har man mange steder i LM fundet en middelvej, hvor der synges fra både Åndelige salmer og sange og fra Fællessang. Der må vel ud fra Stuart Townends tænkning siges at være en idealsituation.

RESULTATET BLIVER IMIDLERTID let, at ingen bliver voldsomt utilfredse, men ingen heller helt tilfreds. Man går lidt skuffet hjem, fordi man ikke "fik" de sange, men helst ville have.

Der er nok ingen lette løsninger her. Men skal vi forsøge at holde sammen på det brede fællesskab, så bliver vi alle udfordret stærkt til at tage hensyn til hinanden og ikke bare tænke på vores egne behov.

Men det er også nødvendigt at tænke på gudstjenesten inklusive (lov-)sangen som et møde med Gud. Hvis vi nemlig går til møde eller gudstjenesten med meget snævre forventninger om, at vi skal serviceres med lige netop den musikstil og de sange, som vi nu foretrækker, så vil vi let blive skuffet.

Hvis vi derimod går i forventning om at møde Gud, så bliver vores egen - og de andres - foretrukne musikstil ikke så relevant.

Og så kunne vi måske samles i lovsang og ikke bare om lovsang!

Birger Reuss Schmidt
ansv. redaktør

tro &
mission

inspiration | nærvær | holdning

"Juleknas" sendes fredag den 21. december kl. 19.00-22.00 på Norea WebRadio, Norea Radio Haderslev, Radio Ådalen og Arkens Radio.

Volontørbehov 2013

- To volontører til undervisning i Siem Reap, Cambodja
- To volontører til en børnehave i Phnom Penh, Cambodja
- Underviser til lilleskole i Hawassa, Etiopien
- Bogvolontør i Dar es Salaam, Tanzania
- Bogvolontør i Iringa, Tanzania
- To volontører til undervisning og ungdomsarbejde i Arequipa, Peru

Giv et år!

De fleste volontørjob er fra sommeren 2013 og et år frem.
Ansøgningsfrist: 13. januar.

Læs mere om stillingerne på dlm.dk/stilling-som-volontoer

Hvor skal du på ferie i 2013?

Nyt katalog udkommer d. 10/1
Se oversigt på www.felixrejser.dk

75 92 20 22
fxr@felixrejser.dk

Er du vores nye leder for børnehuset Vimmerby i Aalborg?

Vores nuværende leder stopper efter mange års tro tjeneste. Vi søger derfor en ny leder, der har lyst og evne til at udvikle og stå i spidsen for et stærkt børnehus.

Børnehuset består af en vuggestue med 12 børn samt en børnehave med 28 børn. Børnehuset har en generel høj normering.

Vimmerby har en klar kristen profil. Børnehuset er kendetegnet ved en faglig dygtig institution med rum for alle børn og med en positiv tone mellem såvel medarbejdere, børn og forældre.

Huset besidder meget engagerede medarbejdere, gode fysiske rammer, stor forældreopbakning og børnetilslutning, ligesom økonomien er god.

Se stillingsannonce på www.vimmerby.dk.

Lone Dalsgaard

www.lonedalsgaard.dk

mindeord;

Lørdag den 24. november hentede Jesus Mette Kirstine Lauridsen hjem til sig. Hun blev begravet fra Videbæk Kirke den 1. december.

Mette blev født i Skovby i Vestjylland i 1921, hvor hun voksede op som den ældste i en søskendeflok på seks.

Mette var meget glad for børn og har i det meste af sit liv arbejdet med børn, først på børnehjem og siden som småbørnslærer.

Mette var med til at starte den første kristne friskole i Danmark, Johannesskolen i Hillerød, i 1972. Siden rejste hun til Tanzania for at undervise Ruth og Jørgen Poulsens børn. Mette sagde ofte, at hun har været lærer i den bedste tid af alle.

Da Mette gik på pension flyttede hun til Skjern.

Hele sit liv har Mette været tilknyttet LM. Hun har i mange år været medleder i børnearbejdet og

på lejre. Det var vigtigt for hende, at hun var der, hvor Gud ville have hende. LM var hendes hjertebarn, og til det sidste fulgte hun aktivt med i LM's arbejde.

Når vi besøgte Mette, blev der altid holdt andagt og læst et stykke fra en opbyggelig bog.

Familien, LM og ydre mission har mistet en trofast forbereder.

Margit Bjærre
Aabenraa

Tro & Mission bringer gerne mindeord. Et passende omfang vil være 1.000 anslog inklusive mellemrum – med mindre særlige forhold gør sig gældende. Er det længere, forbeholder redaktionen sig ret til at forkorte det.

KFS SØGER FIRE NYE MEDARBEJDERE

FORSTANDER TIL LTC

Brænder du for at varetage det ledelsesmæssige, teologiske og pædagogiske ansvar for KFS' Ledertræningscenter? Kan du skabe plads til at unge kan udvikle sig som mennesker, som kristne og som ledere?

Fra 15.6.2013 søger KFS en forstander for LTC med bopælspligt i Ødsted.

Ansøgningsfrist: 19.2.2013.

UNIVERSITETSEVANGELIST

Brænder du for at bringe evangeliet i spil blandt andre livssyn på videregående studiesteder? Kan du udruste studerende til at engagere sig i dialogen med deres medstuderende om den kristne tro?

Fra 1.8.2013 søger KFS en universitetsevangelist til en nyoprettet stilling med bopæl i København eller Århus.

Ansøgningsfrist: 19.2.2013.

SEKRETÆRER TIL NORD OG ØST

Længes du efter at se studerende, som er grebet af Bibelen og engageret i studie-verdenen? Vil du være med til at udruste kristne studerende som KFS-iværksættere?

Fra 1.8.2013 søger KFS en gymnasie- og studentersekretær med bopæl i Aalborg, og en gymnasiesekretær med bopæl i København.

Begge stillinger har ansøgningsfrist: 26.2.2013.

LÆS MERE PÅ www.kfs.dk/stillinger

Fusionsleder til LMBU

Det kristne børne- og ungearbejde er en af livsnerverne i fremtidens mission. Derfor har de to organisationer LMU og LM Kids besluttet at slå sig sammen. LMBU søger nu en person, der har lyst, mod og drive til at kunne skabe denne nye organisation med det formål at missionere blandt børn og unge. Det er blandt dem, vi for en stor del skal rekruttere medarbejdere til opgaverne inden for missionsarbejdet, både herhjemme og internationalt.

Du skal have kendskab til organisationsudvikling og kunne begå dig på alle niveauer. Desuden skal du kunne stå i spidsen udadtil og indadtil og kunne lede frivillige og lønede medarbejdere.

Tænder det dig, så se hele stillingsbeskrivelsen på dlm.dk/job-i-danmark. Evt. spørgsmål til Gert Svendsen, mail: gsv@dlm.dk eller tlf.: 48207662 Send din ansøgning, gerne på mail til gsv@dlm.dk

Eller Luthersk Mission
Att.: Gert Svendsen
Industrivænget 40
3400 Hillerød

Læs mere →

Ansøgningsfrist er 7. januar 2013.
Der er samtaler den 15. og 22. januar 2013

Lm kids

Lmu

en evig forskel i dag

Kom ikke for sent til gavefradrag

Årets sidste bankdag er allerede fredag den 28. december.

Gaver, der skal være fradragberettigede i 2012, skal indbetales senest denne dag.

Tak for forbøn, gaver og engagement!

Svarpanel: terapeut Ellen Esmarch Pedersen, daglig leder af KPI Carsten Hjorth Pedersen, læge Anne Marie Rask, cand. theol. og frimenighedspræst Peter Rask og socialrådgiver Yvonne Solgaard

spørg;

Måske kan formen på andagten ændres?

Kære Ellen og Carsten
I vores hjem har vi altid holdt andagt morgen og aften, men det er et problem at gøre det, når vore voksne børn og børnebørn er omkring bordet.

Der bliver en mærkbar dårlig stemning, når bibel/andagtsbog bliver taget frem.

Det er så svært for os at håndtere. På den ene side må vi respektere vore børns fravalg (de har tidligere kommet i den kristne menighed), og på den anden side ønsker vi også at vedstå vores afhængighed af Gud og hans ord.

Er det ret af os at påtvinge dem en andagt – eller er vejen mere de foldede hænder?

Vi har et godt menneskeligt forhold til børnene – og det er vi taknemmelige for.

Hilsen
De rådvilde

Kære Rådvilde
Det er en vanskelig situation, I her nævner, fordi den rører ved noget af det dybeste i jeres liv, nemlig forholdet til Gud, og fordi tankerne om andagtsliv helt naturligt er blandet med smerten over, at jeres børn ikke kommer i en kristen menighed og – så vidt vi forstår – har taget afstand fra den kristne tro.

Sæt ord på stemningen
Vi forstår jeres glæde over, at I på det menneskelige plan har et godt forhold til jeres børn. Derfor virker det også naturligt at tale åbent med dem om den akavede situation, der opstår ved andagterne.

Nogle gange kan det pinlige mindskes i en situation, når man har sat ord på det over for hinanden. Sig det, som det er, at I godt fornemmer den dårlige stemning, men at andagterne fortsat

betyder så meget for jer, at I vil fortsætte med dem.

Men måske kan I i samtalen åbne for, at det kunne være i en ændret form, for eksempel med en andagtsbog, som har børnebørnene som målgruppe. For selv om det er godt at holde fast i en rutine, må vi også være villige til at overveje, om formen kan ændres til noget bedre.

Den vanskelige situation, I er kommet i, kan også blive anledning til en sund overvejelse for jer selv: Hvorfor holder vi fast i de daglige andagter? Måske I genopdager, at I ikke gør det udelukkende for rutinens skyld, men fordi det er et dagligt møde med Guds livgivende ord.

Tag en åben snak
En åben snak kan også blive anledning til, at jeres børn fortæller lidt om, hvorfor de reagerer, som de gør. Måske de fortæller om

vanskelige følelser, for eksempel at de som børn følte sig knuget under andagterne.

Prøv at se sagen fra børnenes perspektiv, og sig undskyld for det, som I synes, der er grund til at sige undskyld for. For det kan godt lade sig gøre at indrømme, at I ikke altid har håndteret det med andagtslivet perfekt, samtidig med, at I fastholder, at der fortsat vil være andagter, når børnene er hjemme.

Drop ikke andagten
Vi synes altså ikke, I skal droppe andagten, når børn og børnebørn er hjemme. Bor de hos jer i flere døgn, kan I overveje for eksempel at ændre morgenandagten til en kort morgenbøn. Hvis I helt opgiver andagten, vil I kunne blive flove over jer selv. Og det er ikke sundt. Hvis vi som mennesker ikke kan eller vil stå ved, hvem

vi er, mister vi lidt af vores selvrespekt.

Skønt jeres børnebørn givetvis mærker den trykkede stemning under andagten (den slags fornemmer børn hurtigt), tror vi alligevel, de kan få noget ud af det, der sker ved andagten. I alle tilfælde bliver det en markering for dem af, at "det med Gud" er meget vigtigt for deres bedsteforældre. Jeres børn får nok ikke meget ud af andagten; men de må så øve sig i den vanskelige, men vigtige kunst at respektere deres forældres valg.

Andagt og forbøn
Vi tror ikke, valget står imel-

lem at holde andagt, når børnene er hjemme eller at bede for dem. Det er et både-og.

Sidste blad er endnu ikke vendt i jeres børns og børnebørns liv. Guds veje er ofte snørklede, og han er umådelig tålmodig. Så giv ikke op i forbønner.

Bed eventuelt fadervor med særlig henblik på jeres kære, idet I relaterer hver af fadervors syv bønner på forhold i jeres børn og børnebørns liv. Det kan være en god variation.

Vi ønsker jer megen visdom og kærlighed
Ellen og Carsten

Skriv til Tro & Missions brevkasse og spørg om livet med troen. Adressen er: Brevkassen, Tro & Mission, Industrivænget 40, 3400 Hillerød. Mail: tm@dml.dk. Alle henvendelser behandles fortroligt. Der svares kun på de breve, der kommer i avisen. Alle breve vil fremstå anonymt i avisen.

9 skarpe;

Navn: Julemanden
Alder: 1762 år
Bopæl: Grønland
Job: Sæsonarbejde i detailhandlen

Anledning:
Aktuel overtro

FOTO: DITTE OLSEN

1 Hvilken aktivitet nyder du mest at lave?

At give gaver og gøre børn glade. Den glæde, man får ved at give, er meget større end glæden ved at få.

2 Hvad er din fremherskende egenskab?

Det er gavmildhed. Mit forbillede er den hellige Nicolaos fra omkring år 300. Han brugte sin formue på at hjælpe fattige mennesker, der ikke kunne gengælde ham hans gaver.

3 Hvad er du optaget af lige nu?

Julegaver! I år har jeg lagt mig i selen for at finde på gaver, der ikke bare ryger hen på hylden, men som virkelig skaber glæde.

4 Er det sandt, at det kun er søde børn, der får julegaver?

Jeg giver gaver for at glæde børnene – ikke som belønning for god opførsel!

5 Hvad er din yndlingsang?

"Julemanden med sin pynt venter på vi får begyndt."

6 Hvad er den bedste oplevelse, du har haft i den seneste tid?

Det må være, da jeg vandt guld i slædekørsel ved Vinter OL i 2010.

7 Hvad er den værste oplevelse, du har haft?

At Coca-Cola i 1931 "adopterede" mig og gjorde mig til et stort reklamenummer og gav mig den røde Coca-Cola farve på mit tøj.

8 Hvor populær tror du, du er?

På den her årstid er jeg ret tilbedt i hele verden. Mere end Jesus. Selvom julens ånd kommer fra ham; altså det med at give gaver og være gode ved hinanden.

Men der er jo heller ikke nogen, der er bedre end mig til at skabe en god stemning, så folk køber noget mere, som de ikke har brug for.

9 Oplever du, at du er et forbillede?

Rigtig mange mennesker klæder sig ud som mig. Men jeg tror ikke så meget, at de gør det for virkelig at give tid eller penge til dem, der trænger til det. Det handler mere om at holde fast i overtroen på, at jeg findes.

bagvendt;

Bagvendt bliver skrevet på skift af efterskoleforstander Rasmus B. Houler, missionær Annelise Clausen og leder af frivillige i Københavnerkirken Helene Hammer Pihl

Snefnuggets jagt efter lykke

AF HELENE HAMMER PIHL
KØBENHAVN

Snefnuggene farer forvirret rundt i luften. Hvor vil de hen? Jeg får øje

på ét. Det har så travlt, at jeg næsten ikke kan fastholde det med mit blik. Først lidt rundt, så til den ene side, for så at vende og fare lidt til den anden side. Nu lægger det an til landing ... Og dog, endnu et vindpust har løftet det op. Jeg opgiver. Det er forsvundet i jagten på nye og bedre landingsbaner. Sikke en fortumlet tilværelse det lever.

Det er da et snefnug, jeg er ved

at skrive om? Eller er det mennesket? Det kunne det snart lige så godt have været. For hvad har det så travlt med? Det farer rundt uden mål og mening, uden at kunne slå sig til ro. Altid på jagt efter bedre steder at lande. Er det godt her? Nej, ikke helt godt nok. Videre til nye steder. Er lykken at finde her?

Dette år går mod sin slutning. Det er tid for tilbageblik og evaluering. Jeg lukker øjnene et øjeblik.

Var det et lykkeligt år? Hvad gik godt? – hvad gik mindre godt? Jeg må konstatere, at også dette år gik med at jage lykken i mange forskellige ting. Jagten på lykke er uendelig.

Den findes ikke i jule(m)anden eller den perfekte gave. Den findes heller ikke i nye løfter om flere gange på motionscyklen eller i forhåbningsfulde drømme om et bedre år – næste år. Lykken findes

aldrig ... på den måde. Ikke som snefnugget, der farer forvirret rundt i en evig søgen.

Lykkelig den, som søger lykken et andet sted. Hvor? I julens gode budskab om ham, som er det eneste sted, du trygt kan lande dit liv. Han er garant for lykke. Også for et snefnug som mig.

På den måde tror jeg egentlig, det kan blive en glædelig jul alligevel og faktisk også et godt nyt år.

Tro & Mission, Industrivænget 40, 3400 Hillerød

POST
DANMARK
ID-nr. 42591
Maskinel Magasinpost
Udbringes senest
lørdag d. 22. december 2012

LM LUTHERSK MISSION
tro & mission
inspiration | nærvær | holdning
24 | 21. december 2012
Argang 112 · Løssalg 20 kr.

Missionærplakat og bedeliste over LM's ansatte for 2013 er vedlagt dette nummer af Tro & Mission. Flere eksemplarer kan fås ved henvendelse til LM's sekretariat

Glædelig jul;
Sammen med Musa fa Congo, der lavede sin første juledekoration ved Kulturmøde i Haderslev, ønsker Tro & Mission alle læsere en glædelig jul og et godt nytår. Vi er tilbage med næste udgave af avisen den 11. januar 2013

Stuart Townends band spiller i folkemusikstil. Det synes han, passer bedst til følelsesang

Lydia Jeppesen er en af LM's mindre kendte missionærer. Hun arbejdede i Jerusalem i et langt liv

St. John Cafe Shop i Tyrkiet ejes af et kristent ægtepar. De blev meget opmuntrede over et besøg af LMH's elever